

279081

15

Anul XX

Cluj, Ianuarie 1940

Nr. 1

ARDEALUL JURIDIC

REVISTĂ LUNARĂ
DE DREPT ȘI UNIFICARE LEGISLATIVĂ

ABONAMENTUL:
 pentru Instituțiuni și Autorități 500 Lei pe an
 pentru Autorități Judecătorești }
 " " Magistrați } 350 Lei pe an
 " " Avocați }

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA
Str. Gh. Mârzescu No. 20
CLUJ
 Inregistrat la No. 2/1938 la Tribunalul Cluj

Publicațiuni și anunțuri pentru un număr
 2 lei cuvântul.
 Publicațiuni și anunțuri pentru mai multe
 numere 1.50 lei cuvântul.

Fondator: VASILE M. DIMITRIU Consilier la Curtea de Apel din Timșoara.

Comitetul de conducere și redacție:

I. MĂNESCU

fost Președinte la Curtea de Apel Cluj, Avocat Cluj
Directorul și proprietarul revistei

BCU Cluj / Central University Library Cluj

EMIL PUȘCARIU

Consilier la Curtea de Apel Cluj

LIVIU TECLU

Președinte al Judecătoriei de Muncă Cluj

DR. AL. DRAGOMIR

Decanul baroului adv. din Cluj

BCU Cluj-Napoca

BCPER201704129

Secretar

DR. VIRGIL I. MĂNESCU

Asistent Universitar
Advocat

S U M A R:

1940 an de muncă juridică de: *Virgil I. Mănescu*
 Vizita Majestății Sale Regelui în Ardeal
 Jurisprudențe civile
 Jurisprudențe comerciale

Jurisprudențe procedurale
 Jurisprudențe penale
 Jurisprudențe la alte legi

Colaboratorii ocazionali cari au trei articole publicate au dreptul la colecția anului întreg.

Orl ce număr ne primit se retrimite la cerere în contul abonamentului

Prețul unui număr 35 lei

Cărți apărute:

Emil Pușcariu: Elementele asigurărilor contra răspunderii civile și în special al asigurării de automobile. Prețul 70 lei.

* * *

Octavian Ionescu, Doctor și Laureat al Facultății de Drept din Paris. Obligația pe cale de voință unilaterală și anteproiectul Codului Civil Român. Prețul 100 lei. Iași, Tipografia concesionară Alexandru A. Țerek.

* * *

De acelaș autor:

Codul civil și contractul de muncă.

L'influence de la législation allemande sur le projet du code civil roumain.

* * *

Dr. Tiberiu Rusu, avocat Cluj. Infrațiuni contra Administrației publice Cluj. Institutul de arte grafice „Ardealul“ Str. Memorandului 22.

* * *

Bogdan Ionescu. Profesor de Drept Civil la facultatea de drept din Cluj. Drept interprovincial în legătură cu regim matrimonial fără contract. Cluj, Institutul de arte grafice „Ardealul“, Str. Memorandului 22.

* * *

De acelaș autor:

Considerațiuni critice asupra materii moștenitorilor în proiectul de cod civil.

* * *

C. Petrescu-Ercea: Profesor la Universitatea Cluj.

Titular preliminar al Codului Comercial Carol II.

Cluj, 1938.

Teodor I. Diaconescu. Doctor în drept. Procuror Trib. Sibiu; Proprietatea aparentă. Notă la o decizie a Curței de Apel din Cluj.

ORDONANȚE MINISTERIALE

(ORDINE CIRCULARE,
DECIZII ȘI INSTRUCȚII
CU CARACTER JURIDIC)

Apare lunar sub Direcția :

I. MĂNESCU

fost președinte la Curtea de Apel Cluj,
pensionat. Avocat

Nr. înregistrării 4—1938 al Trib. Cluj

Abonamentul 180 Lei pe an. Un număr 40 Lei.
Administrația: Cluj, Str. Gh. Mârzescu Nr. 20

BULETINUL LEGILOR

— apare de două ori pe lună —
Nr. înregistrării 3—1938 al Tribunalului Cluj

Director și proprietar:

I. MĂNESCU

fost președinte la Curtea de Apel Cluj,
Avocat

Prețul abonamentului; Lei 500 anual pentru
juriști; Lei 700 anual pentru autorități.

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
Cluj, Strada Gh. Mârzescu No. 20.

Ioan Șerban, avocat, Năsăud

Colecțiune de acte de notariat,
cereri și modele,

Ediția 1935

Prețul redus: Lei 200.—
Se poate comanda la autor.

1940 An de muncă juridică

Pe culmea unui început de an nou, juriștii strănși în jurul revistei „Ardealul Juridic”, înțeleg să facă un scurt popas dictat de conștiința lor și de evenimente, privind trecutul și ziua de mâine.

Dealungul a 19 ani, luptând cu toate greutatele și învingându-le, Revista noastră, a reușit să traducă în fapt dorințele și zelul conducătorilor ei, apărând cu regularitate. Fondată în primii ani după unire (1920), ea poate să-și aroge, azi, cu legitimă mândrie — titlul de cea mai veche revistă de drept scrisă în românește, dintre toate ce au apărut până azi în Ardeal și în prezent este singura care apare încă. În tot acest răstimp, grupând în jurul ei competențe de prim rang, bune voinți pline de entuziasm, Revista „Ardealul Juridic”, a adus, în domeniul științei juridice, o contribuție masivă de care nu se poate să nu se țină seama. Alături de focarul de cultură care a fost totdeauna Facultatea de drept din Cluj și un lung timp cea dela Oradea, „Ardealul Juridic” a căutat să deslușească și să explice problemele, de ordin teoretic, ale dreptului în general, ale dreptului local în special, complectând astfel pregătirea tinerilor juriști ardeleni și ținându-i în contact permanent cu evoluția științifică a disciplinelor juridice. Pe de altă parte, doritoare să nu se depărteze de dinamica dreptului, revista noastră a urmărit și comentat evoluția jurisprudenței în ceea ce privea, mai ales, dreptul local. Colecția revistei, constituită astfel un masiv repertoriu de jurisprudențe ale dreptului ardelen și dovedește nu numai serviciul de ordin practic adus juriștilor din întreaga țară, dar și contribuția imensă adusă științelor juridice.

Prin toată această activitate neîntreruptă, înscrisă în paginile ei, revista „Ardealul Juridic” a reușit să se impună atenției generale ca un adevărat laborator și o tribună unde dreptul local a fost expus și explicat în dublul lui aspect, teoretic și practic.

Dar mai presus de orice, colaboratorii revistei au pledat pentru unificarea legislativă a țării. În dubla lor calitate de români și juriști, ei au dorit — alături de toți românii — unificarea spirituală a României suprapunându-se celei istorice, dar nu au putut uita rolul covârșitor pe care îl joacă în această operă, existența unui acelaș drept pe toate țărmurile țării și pentru toți cetățenii români.

Intr'adevăr tăria unui stat rezidă nu numai într'o perfectă și onestă organizație, ci mai ales în forțele morale ale națiunii pe care o personifică și în măsura consolidării ei.

O națiune nu este însă decât acea comunitate ajunsă la o armonizare perfectă a tuturor elementelor, a tuturor aspirațiilor, a tuturor virtuților, a tuturor instituțiilor. Primul în importanță, dintre instituții, dreptul este chemat să creeze și să fixeze în mod cât mai statornic și impersonal, regulile de viață socială, călăuzite fiind de aspirațiile proprii ale comunității și de sentimentul justiției. O viață socială neunificată, supusă la regimuri deosebite nu poate conduce la constituirea unei națiuni ci dimpotrivă poartă în sine germenul dezagregării. Și este inutil să

arătăm toate primejdiile ce amenință viața socială, așa de ușor impusă la vrășmășii și lupte, în urma diversificărilor de orice natură și în orice sens, suferite de regimul constitutiv al structurii sociale. Tot așa cum o limbă comună, tradiții comune, aspirații comune, cultură comună, constituiesc factorii de bază ai unei națiuni, tot astfel o aceeaș instituție a dreptului fără deosebiri interioare de loc sau clasă, constituie nu numai cel mai puternic factor al unității materiale, dar și unul din cei mai importanți componenți ai unității spirituale. Și această unitate spirituală, traduce în realitate noțiunea de națiune.

Un acelaș regim de drept, unul și singur pentru toți cetățenii țării, va asigura o aceeaș structură socială, o aceeaș regulă de conduită, o aceeaș ierarhie a valorilor juridice și implicit sociale, un acelaș sistem de drepturi de garanții, drepturi și datorii. Iar ca o urmare logică, se va creea prin acest mijloc, o unitate în felul de-a acționa, de-a gândi, de-a onora aceleași valori. Și astfel, un drept unificat ajunge o adevărată valoare socială, acționând ca un factor de civilizație.

În coloanele acestei reviste, s'a înțeles unificarea legislativă nu ca o simplă extindere pe întreg teritoriul României, a unui anumit regim de drept existent în vre'o regiune, ci ca o reconstrucție totală a dreptului românesc adecvată nouilor condiții de viață. Ne-am opus însă, unei transformări radicale care să nu țină de loc seamă de regimurile de drept existente de zeci de ani în diferitele părți ale țării, și am cerut ca reforma marilor ramuri de legislație să se inspire din toate instituțiile care reprezintă forma cea mai adecvată necesităților reale sau doleanțelor doctrinei, care sunt persistent confirmate de jurisprudență sau care constituiesc tradiții sau inovațiuni ferice pentru o armonioasă traducere în fapt a ideii de justiție.

Conduși de un atare spirit eclectic, am arătat, pe rând, instituțiile binefăcătoare atât din legislația de dincolo de munți, multe dovedind prin existența lor în vechi legiuri, adecvarea lor la caracterul etnic, cât și legislația mult mai locală, cerând ca ele să fie integrate în noul regim de unificare.

În al 20-lea an de apariție Revista „Ardealul Juridic” se găsește în fața realizării dezideratului pentru care a luptat neconținut.

Un regim ca acela al *Renasterii Naționale* luptând pentru unificarea și pacificarea sufletului românesc, nu putea să nu se lovească de necesitatea de-a dăru un regim de drept unificat, întregii țări.

Și nu putea să nu pășească la realizarea lui.

Astfel anul 1940 va însemna intrarea în vigoare a *Codului Civil Carol II*, *Codului de Procedură Civilă Carol II* și *Codul Comercial Carol II*, toate unificate.

Alături de *Codul Penal Carol II* și *Codul de procedură penală*, aceste trei coduri desăvârșesc unificarea legislativă.

Aplicarea noii legislații ridică o serie de probleme de capitală importanță pentru bunul mers al justiției. Înlocuind regimuri atât de variate, noile coduri vor veni de multe ori în contradicție cu vechile dispoziții, vechile uzuri, creiând dificultăți de ordin tehnic. Va trebui să se remarce contradicțiile și lacunele ce pot prezenta noile coduri în sensul că

sunt lăsate în afară de prevederile legii, unele aspecte ale realității sociale. Pentru a înțelege și aplica în mod optim litera legii la complexul vieții sociale, va trebui — cu atât mai mult cu cât ne aflăm în fața unei reconstrucții totale a marilor ramuri de drept — să se pătrundă spiritul ce a prezidat la opera de unificare, printr'o atentă și amănunțită cercetare științifică a principiilor fundamentale.

Mai mult decât toți ceilalți, juriștii ardeleni, vor trebui să se intereseze la această operă de lămurire și aprofundare a nouilor legi. Ei vor fi chemați să arate — în primul rând — toate contradicțiile ce există între noua legiuire și dreptul și tradiția locală. În al doilea rând, cunoscând aceste contradicții și lacune, va fi de a lor datorie — ca emeriți cunoscători ai realităților și spiritului dreptului local — să propună mijloace de conciliere.

Aceasta atât pentru rezolvarea practică a proceselor pendinte la diversele instanțe cât și în scopul științific ca noul regim juridic să devină perfect printr'o armonie interioară și printr'o optimă adaptare la realități.

Revista „ARDEALUL JURIDIC“ prăznuind, în cel de al 20-lea an de apariție, realizarea unificării legislative se adresează entuziasmului juriștilor din Ardeal, îndemnându-i la această operă de lămurire, în credința că o atare muncă nu poate decât servi consolidarea țării, Revista își deschide larg coloanele tuturor iubitorilor de drept.

In acelaș timp adresându-se tuturor juriștilor ardeleni, eminentilor profesori ai Facultății de Drept, distinșilor magistrați, harnicilor avocați și publiciști, îi roagă să-și reunească eforturile și munca prin înființarea unui cerc juridic ardelen.

Acest cerc apropiind pe toți juriștii din Ardeal și în special din Cluj, ar cerceta toate aspectele regimului juridic, îndreptându-și atenția, cu deosebire — spre problemele ridicate de aplicarea noilor coduri în Ardeal.

*

Intrând în cel de al 20-lea an de viață, sub zodiacele unei înfăptuiri de istorică importanță, bucuria noastră nu ar fi complectă dacă nu am aduce un prinos de mulțumire tuturor celor ce au înțeles să colaboreze la munca noastră și să se alăture credințelor noastre.

Virgil I. Mănescu

Vizita Majestății Sale Regelui în Ardeal

Majestatea Sa REGELE, a binevoit, ca în prima zi a Crăciunului, să descindă în Ardeal, să petreacă această Sfântă zi a creștinătății atât în mijlocul armatei, cât și a reprezentanților tuturor autorităților publice. Bucuria întregii suflări românești și a celor ce locuiesc la olaltă, s'a transformat în'r'un adevărat entuziasm. Fiecare reprezentant al autorităților, a ținut să-și manifeste această bucurie și să depună la picioarele celui care năzuește o renaștere a vieții românești, cele mai înalte omagii.

La această înaltă serbătoare nu a lipsit și reprezentanții justiției. Ne face o deosebită

plăcere a reda omagiile adresate scumpului nostru Suveran, de Primii Președinți ai Curțiilor de Apel din Cluj și Oradea, asociindu-ne la înaltele omagii aduse.

Omagiile aduse de Dl. Prim Președinte al Curții de Apel Cluj Dr. Ioan Papp

MAJESTATE!

Pătrunși de însemnătatea acestui moment solemn, cu toată dragostea sufletului nostru românesc ne prezentăm în numele Curții de Apel din Cluj și a întregii magistraturi din circumscripția ei, rugând pe Majestatea Voastră, să binevoiască a primi cele mai sincere urări de sănătate, deplină fericire, și de lungă și glorioasă domnie, — cum și sentimentele noastre de omagiu, de admirație și neclintit devotament. Trăiască Majestatea Voastră! Trăiască Măria Sa Mihai, Marele Voevod de Alba Iulia! Trăiască România!

Omagiile aduse de Dl. Constantin Filipescu, Primul Președinte al Curții de Apel Oradea

SIRE,

Magistratura din circumscripția Curții de Apel Oradea, se simte mândră și fericită de prilejul ce i s'a oferit, de a-și manifesta sentimentele de profund devotament și de recunoștință nemărginită ce Vă păstrează.

Ea — ca păzitoare a ordinii de drept — ca una din instituțiile publice, care prin natura atribuțiilor ei — asigură bunurile cele mai scumpe ale oamenilor: dreptatea, viața, libertatea și avutul lor — își dă seama de marea și gigantica operă realizată prin unificarea Codului Penal și Procedura Penală Carol II, Codul Civil, a Codului de Comerț și de Procedură civilă.

Această unificare era cerută de conștiința poporului românesc, fiind necesară, căci ajută la unificarea sufletească și este utilă-deoarece în o țară scumpă ca a noastră — cu o populație aproape compactă românească — trebuia o singură gândire juridică, o singură lege românească.

Această dorință s'a realizat după 20 ani dela Unire — sub sugestia, cu sfatul și cu stăruințele Majestății Voastre.

Magistratura, fericită că aplică o lege românească — scumpă ei, căci este „Legea Regelui codificator“ — depune înaintea Majestății Voastre, sentimentele și omagiile ei de vie recunoștință.

Ea Vă asigură că în mai mare măsură decât ori care alții, în aplicarea noțiunii de dreptate, știe cât e de sfântă și dreaptă cauza românească — și e gata atunci când hotarele țării, vor fi amenințate — să lase balanța dreptății din mână și apucând bărbătește spada, să întărească zidul de beton și de oțel pus de Majestatea Voastră dealungul frontierei de Vest — și străjuind la hotare — să facă și aci dreptate — jefind viața cu drag — pentru Rege, Dinastie și Țară.

Să trăiți Majestate,

Să trăiască Marele Voievod de Alba Iulia,

Să trăiască Dinastia.

Jurisprudențe civile

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIUNI-UNITE

Audiența dela 6 Iulie 1939

Președinția d-lui *Andrei Rădulescu*, prim-președinte

Prim-magistrat asistent: *Filip Mihăilescu*

Decizia nr. 198

Neconstituționalitate. Art. 2 din legea agrară din Transilvania. Nu are caracter constituțional. Curator al fidei-comisului. Drepturi nedefinitive. Nu au caracterul unor drepturi patrimoniale garantate de Constituție. Art. 131 și 17 din Constituție.

Fidei-comis. Desființare prin legea dela 29 Martie 1926. Lege de ordine publică. Trebuie invocată din oficiu de Curtea de Apel. Contrarietate cu deciziunea Comitetului agrar. Recurs în interesul legii. Interpretare.

Asupra cerei făcute de d-l Procuror General al acestei Inalte Curți ca, în conformitate cu art. 2 din legea agrară din 2 Noemvrie 1932, să se stabilească de Secțiunile Unite ale Inaltei Curți unitatea de interpretare a legii în ce privește contrarietatea ce există între deciziunea nr. 247 din 9 Iulie 1931 a Comitetului Agrar, Secția Transilvaniei și deciziunea nr. 278 din 11 Mai 1935 a Curții de Apel Oradea s. I-a:

Având în vedere actele cauzei din care rezultă că Comisiunea de Ocol Tășnad, Judetul Sălaj, prin deciziunea nr. 2657 din 1922, făcând aplicațiunea art. 7 din legea agrară pentru Transilvania, a expropriat în parte fidei-comisul Șt. K. de pe teritoriul Comunei Chegea, Judetul Sălaj, cu respectarea cotei legale; că, în urma anelului făcut de delegații sătenilor. Comisiunea Judeteană Sălaj, prin deciziunea nr. 12 din 1923, constatând că V. L. K., titularul fidei-comisului este absenteist, a expropriat în întregime acest fidei-comis, iar Comitetul Agrar prin decizia nr. 247 din 1931 a respins cererea de revizuire făcută de V. K. contra deciziunii comisiunii județene, motivând că art. 1 din legea din 29 Martie 1926 desființând fidei-comisele din Ardeal și Bucovina, exproprierea lor trebuie făcută în raport cu situația juridică a persoanei fostilor titulari, în spută a lui V. K., care era absenteist la data prevăzută de lege;

Că, la 22 Iunie 1934, în urma desființării prin legea din 2 Noemvrie 1932 a Comitetului Agrar și trecerea atribuțiilor lui la Curțile de apel, s'a introdus în contra deciziunii nr. 12 din 1923 a Comisiunii Judetene Sălaj o nouă cerere de revizuire, de această dată de către N. P., în calitate de curator al zisului fidei-comis; că, Curtea de Apel Oradea, prin deciziunea nr. 278 din 11 Mai 1935, a admis această cerere de revizuire și, judecând în fond chestiunea exproprierei zisului fidei-comis, a confirmat hotărârea nr. 2657 din 1922 a Comisiunii de Ocol Tășnad, cu modificările anume arătate în deciziunea Curții;

Că, Parchetul General al acestei Inalte Curți sesizat fiind de Ministerul de Domenii cere, față de contrarietatea dintre deciziunea Comitetului Agrar și a Curții de Apel Oradea, să se stabilească unita-

tea de interpretare a legii în această expropriere agrară în sensul că legea din 27 Martie 1926 pentru desființarea fidei-comiselor în Transilvania și Bucovina este o lege de ordine publică la care părțile nu pot renunța și ale cărei dispozițiuni se aplică din oficiu de către instanțele judecătorești, iar în materie de exproprierea agrară, a legilor agrare, potrivit art. 5 din legea pentru desființarea fidei-comiselor; că deci, Curtea de Apel Oradea, prin deciziunea nr. 278 din 1935 a călcat acest principiu;

Având în vedere că, în ședința dela 22 Iunie 1939 venind în judecată cererea d-lui Procuror General, intimații au ridicat incidentul că ea ar fi tardiv introdusă și inadmisibilă; că, Curtea, prin jurnalul nr. 146 a respins aceste incidente și, stabilind în drept că cererea d-lui Procuror General are caracterul unui recurs în interesul legii și că, între cele două decizii există contrarietate de soluții, a dispus judecarea ei în fond;

Având în vedere că, în sprijinul prezentei cereri, d-l Procuror General susține că contrarietatea dintre cele două decizii în discuțiune constă în faptul că Curtea de Apel Oradea n'a discutat din oficiu situația fidei-comisului în raport cu legea din 29 Martie 1926 pentru desființarea acestor instituțiuni, pe când Comitetul Agrar și-a sprijinit soluția tocmai pe această lege; că, judecând astfel, Curtea de Apel Oradea ar fi violat principiul că legile de ordine publică, cum este și aceea pentru desființarea fidei-comiselor, trebuie aplicate din oficiu de instanțele judecătorești, părțile neputând transige asupra dispozițiilor lor nici expres, nici tacit;

Că, legea din 29 Martie 1926 este de ordine publică, întru cât ea satisface interesul de ordin general care cere ca bunurile să circule libere, asigurând astfel prosperitatea economiei naționale, iar nu să fie scoase din comerț prin prohibițiunea de a fi înstreinate, ipotecate, etc., așa cum este în cazul fidei-comiselor;

Că la aceste susțineri în fond intimații opun în prim rând anărarea că în spută nu ar exista contrarietatea de hotărâri în sensul art. 2 din legea din 1932, iar în al doilea rând invocă, prin petiția înregistrată la nr. 4261 din 6 Februarie 1939, neconstituționalitatea legii din 29 Martie 1926 și a legii din 2 Noemvrie 1932;

Că, în ce privește lipsa de contrarietate între cele două decizii, intimații susțin că la data când s'a dat deciziunea de expropriere a comisiunii județene, proprietar al fondului expropriat era fidei-comisul, uzufructuarul V. K. nu avea nicio calitate nici directă nici indirectă de a sta în instanță și deci nici aceea de a ataca cu revizuire la Comitetul Agrar deciziunea comisiunii județene; că, dar, decizia Comitetului Agrar, fiind dată față de o persoană fără calitate, nu poate fi opozabilă fidei-comisului și ea fiind din acest motiv nulă, nu poate produce niciun efect juridic și nu poate fi socotită contrarie unei deciziuni care îndeplinește toate cerințele legii;

Că, la 1 Decemvrie 1918, proprietar al fondului sunus exproprierei fiind fidei-comisul, persoană morală, Curtea de Apel, conform art. 4 din legea agrară pentru Transilvania, care este de ordin constituțional, a trebuit să examineze pricina și să decidă în privința stării de fapt și de drept a proprietății fidei-

comisului, după prevederile din cartea funduară unde uzufructuarul nu era trecut ca proprietar;

Că, în asemenea condițiuni, susțin intimații, Comitetul Agrar și Curtea de Apel Oradea nu au dat în speță o interpretare contrarie legii din 29 Martie 1926, întru cât Curtea de Apel nici nu a examinat pricina din punctul de vedere al acestei legi, care a fost discutată numai de Comitetul Agrar; că dar, nu există contrarietate de deciziuni pentru a fi cazul aplicării art. 2 din legea din 1932, ci este vorba numai de două hotărâri între persoane deosebite, rezolvate pe chestiuni de principii deosebite;

Considerând că, după cum s'a arătat, Inalta Curte, în ședința dela 22 Iunie 1939, cu ocaziunea respingerii incidentelor de tardivitate și inadmisibilitate ridicate de intimați, constată că între deciziunea Comitetului Agrar și a Curții de Apel Oradea există contrarietate de soluții, prima expropriind în întregime fidei-comisul, iar cea de-a doua deciziune expropriind numai o parte din el;

Că, această contrarietate invocată de d-l Procuror General există și din punct de vedere al persoanelor față de care s'au dat aceste două deciziuni întru cât, deși este vorba de exproprierea aceluiași fidei-comis, iar deciziunea prin care Comitetul Agrar l-a expropriat în întregime era definitivă și executată de fapt, Curtea de Apel însă fără a ține seama că întreaga procedură de expropriere s'a urmat față de V. L. K., titularul dreptului de folosință al fidei-comisului, admite cererea de revizuire a curatorului N. P. pe considerațiunea că acesta ar fi adevăratul reprezentant al fidei-comisului, deși numitul era persoană streină de expropriere, instanțele de fond, a căror deciziune era supusă revizuirii, stabilind atunci când au cercetat situațiunea proprietății în raport cu dispozițiunile legii agrare, că e adevăratul proprietar față de care această lege urma a se aplica, deci în drept a folosi și căile de atac era numai uzufructuarul fidei-comisului;

Că și din punct de vedere al principiilor legii aplicate de Curtea din Oradea există contrarietate întru cât, deși exproprierea admisă de Comitetul Agrar avusese loc anterior și se sprijinea pe dispozițiunile legii din 29 Martie 1926 pentru desființarea fidei-comiselor din Ardeal și Bucovina, totuși Curtea nu ia în considerare dispozițiunile acestei legi de ordine publică intervenită cu 9 ani mai înainte și aplicată în Transilvania, ci se întemeiază numai pe dispozițiunile art. 7 din legea agrară fără a ține seama că ele erau modificate la acea dată prin legea din 1926 în ce privește fidei-comisele din Ardeal;

Că, acest caracter de ordine publică al legii din 1926 reiese din faptul că prin desființarea fidei-comiselor legiuitorul restabilește, în privința bunurilor aparținând acestei instituțiuni, norma generală admisă pentru proprietate și redă liberei circulațiuni aceste bunuri scoase până atunci din comerț pe temeiul unor privilegii din alte vremuri; că, din acest caracter de ordine publică al legii din 1926 reiese obligațiunea pentru instanțele judecătorești, deci și pentru Curtea din Oradea, de a aplica dispozițiunile acestei legi chiar din oficiu, independent de concluziunile puse de părți;

Că, dar, contrarietatea în sensul art. 2 din legea

din 1932 există în ce privește deciziunea Comitetului Agrar și deciziunea Curții din Oradea;

Având în vedere că, după cum s'a arătat, în contra acestei cereri intimații au opus și două motive de neconstituționalitate prevăzute în cererea înregistrată la nr. 4261 din 1939;

Asupra motivului I de neconstituționalitate astfel formulat;

I. — Violarea art. 131 al Constituției dela 1923 (art. 3, 4 și 7 alin. 6, 8 și 32 din legea agrară din Transilvania).

Legea din 27 Martie 1926 desființează instituțiunile și substituțiunile fidei-comisarii și a fidei-comiselor prevăzute în legislațiunile în vigoare în Transilvania și Bucovina hotărînd că—actualii uzufructuari ai averii fidei-comiselor devin proprietari în condițiile dreptului comun (art. 1), iar această desființare are efect retroactiv în ceea ce privește exproprierea și împărțirea pământului dela data promulgării legilor agrare (Iunie 1921).

Această lege este anticonstituțională, deoarece potrivit legii agrare pentru Transilvania (art. 3, 4 și 7 alin. 6, 8 și 32 devenite texte constituționale prin art. 131 din Constituția dela 1923), proprietățile se socotesc indisponibile dela 1 Februarie 1921, iar întinderea lor se socotește după starea juridică dela 1 Decembrie 1918, ținându-se seama de efectul succesiunilor, iar pe de alta, exproprierea moșiilor persoanelor morale la 1 Decembrie 1918 se face în cote prevăzute de art. 8 și 32 din legea agrară.

Or, legea din Martie 1926, schimbând aplicațiunea legii agrare în raport cu situația juridică a uzufructuarului fidei-comisului — iar nu în raport cu situația juridică a fidei-comisului persoană morală privată — a modificat textul constituțional al art. 131 din Constituția din 1923, modificând bazele exproprierei constituționale prevăzute și fixate de acest articol, cu privire la întinderea proprietății și cu situațiunea ei juridică.

Considerând că, prin textele din legea agrară pentru Transilvania invocate prin acest motiv de neconstituționalitate și căroră într'adevăr art. 131 din Constituție le atribuie caracter constituțional, legiuitorul agrar dispune numai cu privire la întinderea proprietăților supuse exproprierii, reglementând suprafața expropriabilă în raport cu starea juridică a lor la data de 1 Decembrie 1918, înstreinările survenite posterior și succesiunile deschise;

Că însă, legiuitorul din 1926, atunci când desființează fidei-comisele, nu are întru nimic în vedere întinderea proprietăților aparținând acestei instituțiuni, ci reglementează situațiunea lor în raport cu calitatea și capacitatea celor căror le atribuie aceste proprietăți, edictând astfel dispozițiunile care nu aduc atingere celor reglementate prin textele astăzi invocate, ci numai în legătură cu prevederile din art. 2 din legea agrară pentru Transilvania, text care nefiind de ordin constituțional, a putut fi modificat și complectat, în ce privește exproprierea proprietăților aparținând fidei-comiselor, de legiuitorul ordinar din 1926, fără ca prin aceasta să se încalce vreo normă constituțională;

Că, astfel fiind, motivul de neconstituționalitate devine nefondat;

Asupra celui de-al-doilea motiv de neconstituționalitate astfel formulat:

II. — Violarea art. 17, 33 și 36 din Constituție. Legea din Noemvrie 1932 (art. 2 alin. 13) prevăzând — spre deosebire de art. 21 din legea Inaltei Curți și a doctrinei curente — că recursul în interesul legii ar putea să aibă efect obligatoriu de revizuirea unei hotărâri definitive, dată potrivit legii a-grare, violează nu numai principiul autorității lucrului judecat și decide exproprierea în afară de cazurile și formele prevăzute de lege ale unui drept definitiv recunoscut unei persoane, ceea ce contravine art. 17 din Constituția din 1923, dar dă și o putere de interpretare obligatorie unei legi, ceea ce contravine art. 33 și 36 din aceeași Constituție, potrivit căroră interpretarea legilor este rezervată puterii legiuitoare.

Considerând că prin jurnalul nr. 133 din 22 Iunie 1939 Inalta Curte a decis că prin prezenta cerere a Parchetului General se urmărește stabilirea sensului exact al legii și unitatea de interpretare;

Considerând că chiar dacă s'ar admite că legiuitorul nu avea dreptul să dea interpretării Inaltei Curți caracterul obligatoriu pentru toate instanțele, critica acestei dispoziții nu poate fi făcută de părțile din procesul de față fiindcă lor li se va aplica, potrivit legii Supremei Curți, interpretarea dată în această cauză;

Considerând că — după cum s'a arătat și în jurnalul nr. 133 din 1939 — legiuitorul era îndreptățit să creeze un motiv de revizuire pe baza interpretării Inaltei Curți pentru a evita aplicării greșite ale legii și soluțiuni date cu nesocotirea unor dispozițiuni de ordine publică;

Considerând că întru cât deciziunea Curții de Apel din Oradea nr. 278 din 11 Mai 1935 n'a fost dată față de toate persoanele care au avut sau au căpătat drepturi prin legea pentru desființarea fideicomiselor sau prin legile agrare, întru cât nu s'a stabilit dacă acea deciziune nu este susceptibilă de vreo contestare din partea acestora și întru cât ea a fost dată în condițiile arătate și cu înlăturarea legii de ordine publică pentru desființarea fideicomiselor, drepturile pretinse de curatorul Șt. K. nu sunt definitive și necontestate și ca atare nu intră în cadrul drepturilor patrimoniale garantate prin art. 17 din Constituție;

Că, prin urmare, și acest motiv de neconstituționalitate devine nefondat;

Considerând că astfel fiind, legea din 29 Martie 1926 pentru desființarea fideicomiselor ca lege de ordine publică trebuia să fie aplicată din oficiu și de Curtea de Apel din Oradea;

Că deci, Inalta Curte urmează să admită cererea d-lui Procuror General și să stabilească interpretarea că pentru exproprierea proprietăților fideicomiselor, desființate prin legea citată, urmează să se țină seama de prevederile acelei legi;

Pentru aceste motive, Curtea admite cererea făcută de d-l Procuror General, al acestei Inalte Curți și stabilește că exproprierea proprietăților fideicomiselor care au fost desființate prin legea din 29 Martie 1926, trebuie să fie făcută în persoana titularilor deveniți proprietari ai acestor averi, în virtutea acestei legi.

CURTEA DE APEL CLUJ, Secția I,

Deciziunea civilă No. 1484/1938.

Preș. Dr. Cl. Petrovan, preș.

Din dispozițiunile art. 102 din legea matrimonială XXXI: 1894 combinat cu art. 674 din proc. civ. rezultă în mod neîndoios, că instanța matrimonială nu se poate pronunța asupra pensiunii alimentare provizorie cerută de soție separat, ci numai odată cu ordonarea viețuirii separate de pat și masă.

Având în vedere că din sentința atacată cu apel (recurs) și piesele aflate la dosar se constată că reclamanta M. C. născ. O. a chemat în judecată, înaintea Tribunalului Năsăud, pe pârâtul L. C. pentru a se declara desfăcută căsătoria încheiată în ziua de 30 Mai 1918, înaintea Ofițerului stării civile din Bistrița, în baza art. 80 pct. a. și c. din legea matrimonială, cerând totodată obligarea pârâtului la plata unei pensiuni alimentare provizorii de 1400 Lei lunar.

Că, Tribunalul Năsăud, prin sentința No. C. 1076/1938/2, a admis în parte cererea reclamantei și în consecință obligă pe pârât să plătească numitei reclamante sub titlu de pensie alimentară provizorie, până la pronunțarea definitivă a divorțului suma de 1150 Lei lunar, motivând admiterea acestui capăt de cerere cu dispozițiunile art. 102 din legea matrimonială.

Că în contra acestei sentințe pârâtul a înaintat apel (recurs) susținând că potrivit art. 102 din legea matrimonială și 674 din Pr. civ. pensie alimentară provizorie se poate acorda numai odată cu ordonarea viețuirii separate de pat și masă a soților, ori Tribunalul hotărînd altfel a dat o hotărîre care urmează să fie reformată.

Având în vedere că în conformitate cu dispozițiunile art. 674 Pr. civ. după intentarea acțiunii sau după cererea de împăciuire provizorie, în baza art. 72 și 98 ale legii XXXI din 1894, instanța procesului ordonă viețuirea separată provizorie și tot ea hotărîște provizoriu în chestiunea plasării și întreținerii copiilor, precum și asupra măsurilor în legătură cu aceasta, menționate în art. 102 legea XXXI din 1894. In cazuri urgente și președintele sau judecătorul delegat de președinte poate lua dispozițiile cele mai necesare.

Având în vedere că art. 102 din legea XXXI din 1894 la care se referă art. 674 citat, prevede, că în cazul ordonării viețuirii separate de pat și de masă, Judecătorul va lua, provizoriu, dispoziții pentru plasarea copiilor minori comuni, pentru întreținerea lor și a femeiei și pentru liberarea obiectelor necesare acesteia din urmă, judecătorul fixează întreținerea femeiei potrivit raporturilor de avere și de câștig ale soților, putând chiar scuti pe bărbat de întreținere.

Având în vedere că atât din dispozițiunile clare și precise a textelor de lege susmenționate, cât și din jurisprudența constantă dezvoltată cu ocaziunea aplicării lor, rezultă în mod neîndoios, că instanța matrimonială nu se poate pronunța asupra pensiunii alimentare provizorii cerute de soție separat ci numai odată cu ordonarea viețuirii separate de pat și masă, potrivit art. 98 și 99 din legea matrimonială.

Având în vedere că este exact că art. 674 alin. II Pr. civ. prevede că în cazuri urgente și președintele sau judecătorul delegat de acesta, poate lua dispozițiile cele mai necesare însă aceste dispoziții se

reduc numai la luarea măsurilor imperios cerute pentru existență și anume locuință, alimente și haine, urmând apoi că odată cu ordonarea viețuirii separate de pat și masă să se pronunțe și asupra pensiei alimentare provizorii cerută.

Astfel fiind Curtea admite apelul reformează sentința primei instanțe și în consecință respinge capătul de cerere privitor la acordarea pensiei alimentare provizorii solicitată de pârâtă.

Dispozițiunile referitoare la cheltuelile de judecată se bazează pe art. 425 și 508 Pr. civ. și pe tariful, minimal al avocaților.

Pentru aceste motive, Curtea a hotărât conform dispozitivului.

17 Decembrie 1938.

Jurisprudențe comerciale

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
S. III-a

Audiența de la 23 Mai 1939.

Președinția D-lui D. G. Lupu, președinte

Cambie. — Acțiune cambială. — Prezentări de documente în sprijinul excepțiunii ridicate de debitor.

Tutelă. — Preschimbarea unor cambii de către tutoarea legală. — Art. 390 și 401 Cod. Civil.

Asupra recursului făcut de P. T. în calitate de tutrice legală a minorilor C. și J. T. contra deciziei Nr. 23/936 pronunțată de Curtea de Apel Iași S. II-a. în proces cu B. N. a R.

Având în vedere decizia supusă recursului, din care se constată că, intimata B. N. a chemat în judecată pe P. T. personal și în calitate de tutrice legală a minorilor săi fii C. și J. T., ca emitentă și pe L. F. și B. D., ca giranți, spre a fi obligați în mod solidar la plata sumei de 345.750 lei, în baza a trei cambii semnate de numiții în calitățile arătate.

Că Tribunalul Iași S. III-a prin sentința comercială Nr. 130/1935, a admis acțiunea contra P. T. personal, ca eminentă a acelor cambii, cum și contra giranților arătați, respingând însă, acțiunea în ce privește pe P. T. în calitate de tutoare.

Că în contra acestei sentințe făcând apel reclamanta B. N., Curtea de Apel Iași, prin decizia supusă recursului, admite apelul și obligă în solidar pe numita P. T. în calitate de tutoare legală de a plăti suma din acțiune în solidar cu cei obligați de către prima instanță, anulându-i apelul făcut în ambele calități, ca netimbrat.

Având în vedere că, pentru a decide astfel, Curtea de Apel motivează că cele trei cambii pe care intimata își sprijină acțiunea sa au fost emise de P. T., personal și ca tutrice legală, în preschimbarea altor cambii mai vechi și în cari figura ca emitent L. F. girantul de azi, iar defunctul Ad. T., autorul minorilor, figura în calitate de girant, că însă spune Curtea de Apel această schimbare de calitate, nu poate avea nici o influență asupra validității obligației cambiale luate de tutoare în numele minorilor, deoarece situația lor față de Banca creditoare a rămas aceeași, și într'un caz și în altul, obligația a-

cestora fiind aceia de a achita datoria cambială în mod solidar cu ceilalți semnatori ai cambiilor; că, dacă prin semnarea cambiilor în calitate de emitent minorii nu mai au acțiune în regres față de actualii giranți ai cambiei, aceasta nu privește raporturile dintre ei și intimată ci numai pe acele dintre emitent și giranți și în această situație schimbarea calității semnatarilor de pe cambie nu influențează cu nimic raporturile dintre intimată și recurentă, cari au rămas aceleași ca și înainte de preschimbarea cambiilor.

Că, în consecință conchide Curtea de fond, fiind vorba de o preschimbare de cambii, operațiunea constituie un simplu act de administrație, dat în atributul exclusiv al tutoarei, astfel că aceasta nu mai avea nevoie să fie abilitată într'un mod oarecare de consiliul de familie și deci acțiunea intimății având la bază o obligație validă este fondată și a obligat, pe recurenta tutrice alături de ceilalți semnatori ai cambiei la plata în mod solidar a creanțelor cambiale.

În contra acestei decizii P. T. în calitate de tutrice legală a minorilor C. și J. T. a făcut recursul de față.

Având în vedere motivul I de casare astfel formulat:

„I) Violarea principiilor în materie cambială.

Având în vedere că prin acest motiv de casare recurenta susține că instanța de apel a violat principiile de drept în materie cambială atunci când în darea soluției s'a sprijinit pe borderourile și tablourile prezentate de intimată, acte străine de cambie și prin care stabilește că polițele din litigiu s'au dat pentru preschimbarea unor cambii mai vechi: ori, spune recurenta, procedând în acest fel Curtea de Apel a violat principiile de drept din materia cambiei, cari prevăd că nu se poate face apel la alte documente pentru dovedirea unei acțiuni cambiale; cambia trebuind a fi probă completă prin sine însăși.

Considerând că este adevărat că înscrisul cambial este un titlu formal și complet prin sine însuși, neputându-se pentru complectarea lui a se face apel la alte documente străine; că, însă atunci când într'o acțiune cambială se atacă pe cale de excepțiune, de către debitorii cambiali, validitatea cambiei și a obligației cuprinse în ea, părțile în judecarea acestei excepțiuni pot să prezinte în termenul și condițiile legii anume documente în sprijinul susținerilor lor, fiindcă prin aceasta nu se tinde la complectarea titlului, care conținând toate mențiunile cerute de lege face dovada prin el însăși a creanței ce el conține, ci se caută să se pună la dispoziția instanței dovezile necesare pentru judecarea excepțiunii ridicate.

Considerând că în speță, intimata a depus tablourile și borderourile invocate de recurentă, numai pentru a răspunde la excepțiunile ridicate de aceasta, care pretindea că obligația luată de ea în calitate de tutrice legală semnând cambiile, nu este validă fiindcă nu a fost autorizată de către Consiliul de familie, cum era necesar potrivit art. 401 c. civ., iar nu pentru a complectă vre-o mențiune legală a titlurilor, cari erau complete și făceau dovada creanței cuprinse în ele prin ele însăși.

Că în această situație, Curtea de Apel primind

ARDEALUL JURIDIC

TABLA DE MATERII PE ANUL 1939.

A

Abuz de încredere. Uzaj de fals. Art. 78. Legea asanării VI, 88.
Acte de stare civilă. Inscrisoare prin hotărâre judecătorească II, 22.
Act redactat de notarul comunal I, 7.
Acțiunea cambială, Prescripția I, 13.
Administrator ad hoc, Act de dispoziție III, 39.
Admiterea în principiu în penal IX, 143.
Amânarea pronunțării deciziilor. Numirea unui judecător la altă instanță IV, 58.
Apelul făcut de o parte beneficiază și partea care n'a făcut apel și avea dreptul să-l facă IV, 59.
Apel penal declarat la instanța de Apel IX, 141.
Arbitrii. Constituirea juriului IV, 61, VI, 90 și VII, 107.
Asanare. Comunicarea datoriei. Dacă angajează pe creditor în sensul recunoașterii că datoria intră în asanare. X, 162.
Asanare. Dreptul garantului de a învoca în numele său beneficiul legii. X, 166.
Asanare. Debitor proprietar și pensionar. VIII, 123.
Asanare. Art. 50 din lege. VIII, 125.
Asanare. Proprietar de casă de locuit, muncitor manual. VI, 96.
Asanarea datoriilor. Execuție de asigurare. Debitor, care nu beneficiază de suspendarea execuției. III, 43.
Asigurări sociale. Pensie de accident. VIII, 111.
Asigurare p. viață. Restituire de cote. IX, 136.
Asigurare. Modul de constatare a daunelor. IV, 55.
Asigurări sociale. Caracterul cotizațiilor la Casa. VII, 102.
Autoritate de lucru judecat în penal are efect și față de acțiunea civilă. VII, 102 și 108.
Autoritatea lucrului judecat. Două apeluri. Consecințele respingerii unuia din ele. II, 24, VI, 91.
Automobil. Impozit pe... II, 31.
Avocatul părții litigante poate fi audiât ca martor. X, 154.

B

Bancară. Legea. Contravenție. IX, 144.
Beția ca circumstanță atenuantă. X, 158.

C

Camăta. Legea. Dobânda, conven. V, 75.
Camăta. Lege. Comerț bancar, Refuzul creditorului de a restitui cambia. VI, 88.
Camăta. Cont curent. L. conversiunii. Legea cametei are efect retroact. VII, 105.
Camăta. Legea contra... este de ordine publică. Consecințe. Aplicarea ei și la cont curent. X, 161.
Cărți funduare. Buna sau reaua credință a părților care cer întabularea. II, 24.
Căile ferate române. Caracterul veniturilor sale. Execuție. X, 167.
Cambii. L. p. lichidarea datoriilor agricole și urbane. I, 22.
Cambie. Prescripția acțiun. V, 73.
Cambie. Somațiunea de executare. V, 74.
Cambie perdută. Procedura de anularea ei. VI, 86.
Cambie. Decesul debitorului. Succesor. Antidatarea cambii. VII, 106.
Cambie. Cui îi incumbă proba posesiei ilegale. VIII, 116.
Cambie. Hotărâri cambiale. Efectul lor față de acțiunile bazate pe raport fundamental. IX, 137.
Cambie. Somația de executare. Dacă poate fi înlocuită cu încheierea de executare. X, 153.
Cameră de muncă. Funcționarea ei. III, 45.
Camera de acuzare. Comunicarea motivelor de apel. IV, 63.
Casa Cercuală. Medic. Serviciu sistat. III, 47.
Cazane. L. p. Controlul lor. IX, 142.
Cheltueli de judecată. Efectele legii care interzice pornirea acțiunii. III, 36.
Cheltueli de judecată. Cererea detaliată. III, 37.

Circumstanțele atenuate. Consecințele aplicării lor asupra calificării. II, 25.
Comerciant la sate cu comerț pe picior mare. L. asanării. II, 30.
Comerciant. Calitatea moștenitorilor din punct de vedere al L. p. asanare. III, 45.
Comerciant. Calitatea lui dedusă din emiterea de cambii. XII, 174.
Competența penală teritorială. II, 25.
Compensarea cheltuelilor de judecată. III, 37.
Compensație. Cum operează. V, 72.
Competența rațiune materiae. Ce valoare o indică. VIII, 118.
Comunicarea hotărârei făcută avocatului statului. IV, 58.
Comunicarea cărții de judecată comunicat unui servitor al societății. Nulitate. X, 155.
Concordat. Prevelarea. Comerc. de disp. Art. 50. L. asanării. II, 30.
Concordat. Amânarea ratelor concordatate. Suspendarea execuției silitate. I, 13.
Concordat preventiv. Conversiune. Aplicarea Art. 52. IV, 63.
Concordat preventiv. Drept de ipotecă. Prenotarea în C. F. în epoca suspectă. VII, 105.
Concordat conversionist. Respingerea lui. Consecințe. X, 165.
Consiliul Superior al Avocaturii Statului, Competența lui. III, 44.
Constatarea naționalității române. Cerere de revizuire. VI, 95.
Constructor de bună credință. XII, 172.
Cont curent. Aplicarea. L. contra cametei. X, 161.
Contabilitate publică. Proces-Verbal de constatare. Probă. VII, 109.
Contencios administrativ. Instanță de judecată. Competență. III, 46.
Contestarea prețului din actele de transmitere de bunuri. IV, 64.
Contract de muncă. Instanță de recurs. III, 43.
Conturbare în posesie. Dreptul la acțiune chiar dacă a încetat conturbarea. X, 151.
Creanțe contra municipiilor. II, 27.
Creanță în monedă streină. V, 77.
Curator de masă. Natura mandatului dat. Onorar. III, 6.
Curator. Onorarul lui. VII, 107.

D

Daune provenite din schimbarea nivelului străzilor. III, 35.
Daune în penal. Solidaritatea între comitent și comis. XII, 171.
Declinarea de competență în penal se face prin sentință. IX, 141.
Desdaunare. Acțiunea de... Prescripția ei. VIII, 116.
Devize. Capacitatea de a apela. IV, 62.
Divergență. Noi mijloace de probă. IV, 54 și IV, 57.
Dobânzi comerciale. Prescripție. VII, 104.
Dol. Nulitatea convențiilor. V, 71.
Dreptul de uzufruct. Constituirea lui de un indivizar. I, 6.

E

Energie electrică. Cumpărare de... Caracterizarea acestui act din punct de vedere al impunerii. X, 161.
Execuția de asigurare. Asanări. Debitor care nu beneficiază de suspendarea execuției. III, 43.
Execuție. Serierea creanțelor. Importanța neglijenței biroului de a înscrie o creanță. X, 156.
Execuție. Caracterul veniturilor C. F. R. X, 167.

F

Faliment. Avocat numit curator de masă. Onorar. III, 36.
Faliment. Calitatea de comerciant față de datoria cambială. XII, 174.
Fapte notorii. Definiție. Modul de a face uz de ele. IV, 59.
Fondul de comerț. Răspunderea cesionarului pentru datoriei. V, 77.
Fructele nu se socotesc în obiectul procesului. III, 38.

*) Cifra romană arată nr. revistei iar cifra arabă arată pagini.

G

Grațiere. Renunțarea la o cale de atac nu poate fi decât pură și simplă. VI, 92.

H

Hotărâri preparatorii. Nu se poate ataca decât odată cu fondul. IV, 59.

Hotărâri principale asupra cererii de daune. Recurs contra lor. VIII, 117.

Hotărâre pronunțată în prima și ultimă instanță. Cine judecă recursul. VIII, 122.

I

Ilicită. Convenție principală. Efecte față de cea secundară. IV, 61.

Incompetența nerelevantă la instanțele de fond. Nu este de ordine publică. VIII, 118.

Indiviziune. I, 6.

Infracțiuni fiscale. II, 19.

Infracțiuni săvârșite în streinătate. II, 25.

Infracții de presă. VIII, 115.

Interpretative. Legi. III, 38.

Interdicțiune corecțională. V, 79 și VI, 92.

Impozit nominal. Incetarea activității unei societăți. VIII, 124.

Impozit. Caracterizarea Industrii. Cumpărare de energie electrică. X, 168.

Intreprinderi de asigurare. Contravenție. IX, 141.

L

Legatar universal. Drepturile lui față de asigurare. III, 36.

Lege interpretativă. III, 38.

Legea lichidării. Diferența între moștenitori și donăți. III, 46.

Legea mai favorabilă în penal. VI, și II, 25.

M

Mașinele Agricole, vânzarea lor pe credit. IX, 134.

Moarte prezumată. Revizuirea ei. VII, 105.

Monopol. Lege. Amenzi pronunțate în baza L. Monop. III, 42.

Monopol. Neallegerea domiciliului în recurs. III, 42.

Motive de apel. Complăcătura lor. I, 14.

Motive de apel depuse după termenul acordat. IX, 138.

N

Naționalitatea română. Constatarea. Revizuirea. VI, 95.

Nes constituționalitate. Recurs. Motivele tranșate în recursul de fond. X, 147.

Notari publici. Asimilarea lor cu magistrații. Indepărtare din serviciu pentru că nu știu limba. VI, 94.

Novățione. Caracterile esențiale. II, 22.

O

Obiectul procesului. Fructele nu intră în... III, 38.

Onorar advocațional. Renunțare la serviciul avocatului. II, 27.

Onorar de curator. VII, 107.

P

Partaj. Uzufruct dat de un alt coindivizar decât cel căruia i-a căzut totul. I, 6.

Patentă fixă. Schimbarea reședinței comerțului. XII, 184.

Pedeapsa cea mai blândă. Aprecierea gravității pedepsei. I, 14.

Pensii. Refuzul plățiiilor fără tăgăduirea dreptului. Natura refuzului. II, 28.

Pensie alimentară provizorie datorată soției. IV, 53.

Pensii de stat, Văduvă remaritată. Deosebirea între legile ungare și cele românești. IX, 131.

Perimare. Recurs. Instanță comp. V, 78.

Perimare. Termen mai scurt după legea de unificare. VII, 108.

Perimarea unor drepturi tabulare. IX, 131.

Perimare. Netimbrarea acțiunii timp de 3 ani. IX, 139.

Persoane Juridice. Calea de atac contra ordonanței prezidențiale, care a hotărât convocarea adunării generale. XII, 183.

Personalul românesc în întreprinderi. Deciziune de amendare. IX, 135.

Plângere prealabilă. III, 40. VIII, 120.

Preemțiune. Dreptul de... al statului. Legea agrară. XII, 176.

Prescripția Acțiunii cambiale. I, 13.

Prescripție penală. Pedepse cumulative. Punctul de plecare. III, 39.

Prescripția acțiunii cambiale. Acțiunea cauzală. V, 73.

Prețul actelor de transmitere de bunuri. Contestăția fiscului. IV, 64.

Probe. Dacă avocatul părții litigante poate fi audiat ca martor. X, 154.

Proprietatea imobiliară se dovedește cu întabularea în C. F. X, 147.

Poseziunea faptică. Inscrierea ei în Cartea Funduară. V, 67.

Poseziune. Conturbare. Dreptul la acțiune persistă, chiar dacă a încetat contur. X, 151.

R

Radierea dreptului de proprietate. I, 7.

Raportor. Magistrat. Trebuie să facă parte din complot. III, 41.

Recurs penal. Când trebuie depus. VII, 110.

Recurs de neconstituționalitate în penal. Condamnarea nu este definitivă și nu poate fi executată. VIII, 121

Refuz de a plăti salariu. Caracterul acestui fapt. III, 47.

Registre de comerț. Forța lor probantă. Registre ne-regulat ținute. X, 153.

Reprezentarea statului prin ministere. Direcțiunile și Serviciile nu pot reprezenta. II, 24.

Reprezentarea în penal. VIII, 121.

Reprezentarea în justiție a comunelor. Primarul nu poate angaja valabil un avocat. VIII, 124.

Reprezentarea societăților comerciale. IX, 133.

Responsabilitatea stăpânului pentru fapta penală a prepusului. XII, 171.

Retenția în Dreptul Maghiar. X, 159.

Revenirea asupra cererii de punere în retragere din funcțiune. Efecte. II, 29.

S

Scrierea creanțelor. Importanța neglijenței biroului de C. F. că nu a înregistrat o creanță. X, 156.

Sechestru strict. Daune cauzate. I, 9.

Sechestru penal asigurător. II, 26.

Sechestru asigurător. Inadmisibilitatea recursului contra închierii de admitere. VIII, 118.

Somația de executare în materie cambială. Dacă poate fi înlocuită cu încheerea de executare. X, 153.

Soți. Solidaritatea pentru datoriile contractate de soție pentru întreținerea nevoilor casnice. X, 149.

Successiuni. Procedura succesorală. II, 22.

Successiune. Procedura de deschidere. Intervenția creditorului. VI, 86.

Suspendarea judecării procesului nu e necesar în totdeauna. VIII, 119.

Suspendare executării hotărârilor atacate cu recurs. XII, 175.

T

Taxe succesoriale. Cine le datorează și în ce proporție. IX, 133.

Tentativă. Infracția imposibilă. IX, 142.

Testament. Formele legale. XII, 173.

Timbru. Act prezentat în instanță insuficient timbrat. VIII, 127.

Timbru. Act netimbrat. Procedura în fața instantelor judecătorești. X, 160.

Timbru. Apel insuficient timbrat. Neprezentarea părților. Anularea apelului. I, 15.

Timbru și înregistrare. Contestarea evaluării la transmiterea de bunuri. Prescripție. VII, 112.

Transferare în interes de serviciu. II, 27.

Trasport feroviar. Prescripția acțiunii de daune. V, 74.

Trasport pe C. F. R. Acțiunea de restituirea taxelor. VI, 8.

U

Urmărirea veniturilor Statului. IV, 62.

Uzufruct. Constituirea lui de un indivizar. I, 6.

V

Vamă. Contrabandă. Caracterul prescripției. X, 164.

Veniturile statului. Urmărirea lor. IV, 62.

această dovadă n'a violat principiile de drept din materia cambiei și deci motivul I de casare este nefondat și urmează a fi respins.

Văzând motivul de casare astfel formulat:

„II) Violarea art. 401 comb. cu art. 1128 c. civ. „exces de putere“.

Având în vedere că prin acest motiv de casare recurenta susține că s'a violat art. 401 și 1128 c. civ., și s'a săvârșit de către Curtea de Apel și un exces de putere prin aceea că a fost obligată la plata sumei din acțiune în calitate de tutrice, neținându-se seama de faptul că ea a semnat noile cambii în calitate de emitentă și nu de girantă cum figura pe cambiiile vechi antecesorul minorilor; ca prin schimbarea acestei calități, spune recurenta, s'a produs o novațiune, creindu-se o obligațiune nouă, care înrăutățește situația minorilor, prin faptul că aceștia nu mai au acțiunea de regres pe care o aveau în baza vechilor cambii și că în consecință semnarea și emiterea noilor cambii nemai fiind simple acte de administrație pentru validitatea obligațiunii luate era necesară autorizarea consiliului de familie conform textelor de lege invocate, ceea ce nefăcându-se Curtea de Apel nu putea să o oblige la plata sumelor cuprinse în zisele cambii.

Considerând că din decizia supusă recursului rezultă că titlurile cambiale inițiale pe cari figura semnătura defunctului A. T., autorul minorilor recurenți, au fost emise de L. F. în ordinul lui A. T., care avea deci în aceste cambii calitatea de girant, ne când cambiiile neschimbate pe baza cărora s'a făcut acțiunea de față, sunt semnate de P. T., personal și ca tutrice legală în calitate de emitentă.

Considerând că în această nouă calitate în care figurează în cambiiile preschimbate, minorii, spre deosebire de autorul lor, au devenit debitori direcți și au pierdut în același timp dreptul de regres față de giranții cambiiilor, pe care-l aveau în baza cambiiilor vechi.

Că în această situație, convenția încheiată de tutricea legală în numele lor cu intimata și pe baza căreia s'a ajuns la emiterea și semnarea noilor cambii, nu poate fi considerată ca fiind cuprinse în limitele dreptului ei de administrare a patrimoniului minorilor, fiind un act care depășește acest drept prin faptul că, desbracă pe minori de anumite drepturi, fără de nici un contra echivalent.

Că în acest caz, pentru validitatea convenției era necesar ca tutricea să fi fost autorizată de consiliu de familie potrivit art. 390 și 401 c. civ. și cum o atare autorizare n'a avut loc, semnarea și emiterea noilor cambii de către tutricea singură, nu o obligă pe minorii reprezentați de ea, la plata sumelor cuprinse în acele cambii.

Că într-o astfel de convenție a fost încheiată cu intimata și acceptată de ea, este firesc că nulitatea acestei convenții să-i fie și ei opozabilă și ea nu poate pretinde că de vreme ce față de dânsa minorii ar fi rămas în aceeași situație dinainte de preschimbare, să nu i se poată invoca nulitatea obligației care ar putea fi opusă numai coobligațiilor cambiali, fiindcă odată convenția anulată, ea nu mai poate produce nici un efect.

Că, dar, Curtea de Apel obligând pe minorii re-

curenți la plata sumei înscrise în cambiiile din litigiu emise și semnate de tutore fără autorizarea consiliului de familie, a violat art. 401 c. civ. și a săvârșit și un exces de putere și deci motivul II de casare fiind fundat Curtea urmează a-l admite și a casa decizia recurată pe baza lui.

Considerând că în fond, fiind stabilit că emiterea și semnătura pusă de recurentă pe cambiiile din litigiu s'a făcut în baza unei convenții nule, care n'a putut obliga pe minorii reprezentați de tutricea legală, urmează că acțiunea față de minori este nefondată și trebuie să fie respinsă, apărând pe recurentă în calitate de tutrice legală de orice pretențiune ridicată contra ei pe baza cambiiilor din litigiu.

Văzând și cererea de cheltuieli de judecată și apreciind.

Pentru aceste motive admite.

Jurisprudențe procedurale

INALTA CURTE DE CASATIE ȘI JUSTIȚIE SECȚIUNI-UNITE

Audiența dela 24 Noemvrie 1938

Președinția d-lu Andrei Rădulescu, prim-președinte

Deciziunea nr. 143.

Neconstituționalitate, Timp de războiu. Putere legală. Trecerea ei asupra ocupantului. Respectarea legilor în vigoare. Excepțiuni. Regulamentul privitor la legile și la obiceiurile războiului pe uscat.

Instreținarea bunurilor Statului Maghiar situate în ținuturile alipite Statului Român. Nulitatea lor. Decretul nr. 7/1919 al Consiliului Dirigent. Legea de ratificare din 2 Noemvrie 1921.

Proprietate. Dobândirea ei prin act de instreținare nul. Art. 17 din Constituție. Garanție.

Legea agrară pentru Ardeal. Instreținări validate. Art. 4 din lege și art. 4 din regulamentul ei. Constituționalitate.

Ausupra neconstituționalității decretului nr. 7 din 6/19 Februarie 1919 al Consiliului Dirigent și a legii publicate în Monitorul Oficial nr. 172 din 2 Noemvrie 1921:

Având în vedere actele dela dosar, din care rezultă următoarele: prin contractul de vindere-cumpărare, încheiat la 12 Februarie 1919, recurentul A. L., azi decedat și reprezentat în instanță prin moștenitorul său major A. L. și prin soția sa, recurenta E. L., și M. L., cumpără, împreună cu soția sa, dela Statul Maghiar, terenul cuprins în cartea funduară nr. 23 a Comunei Orșova sub nr. top. 313 și grădina cuprinsă în cartea funduară nr. 411 a aceleiași comune. La 21 Martie 1919, acest contract este aprobat de Consiliul de Miniștri Maghiar, iar la 30 Decembrie 1930 se notează — în baza art. 66 al legii agrare — procedura de expropriere. Prin hotărârea nr. 70 din 1923, Comisiunea de Ocol Făget a considerat valabilă înstrăinarea terenurilor în litigiu, pe motiv că a fost făcută de Statul Maghiar înainte de extinderea suveranității Statului Român și, pe baza art. 7 lit. c. din legea agrară, a scutit de expropriere partea cultivabilă din terenurile în litigiu. Această hotărâre, care fusese reformată de comisiunea județeană, a fost aprobată de Comitetul Agrar prin de-

ciziunea nr. 2 din 1924, deciziune prin care s-a reformulat hotărârea comisiei județene;

La 16 Iunie 1927, recurenții înaintează contractul de vindere-cumpărare, încheiat cu Statul Maghiar, Ministerului Agriculturii și Domeniilor spre aprobare. Ministerul, pe baza avizului favorabil al consiliului de avocați, aprobă vânzarea, în temeiul acestei aprobări, Judecătoria Făget Secția Cărții Funduare, prin decizia nr. 1529 din 1927, ordonă intabularea.

La 30 Martie 1931, Ministerul de Domenii introduce în contra recurenților acțiune spre a se radia dreptul de proprietate intabulată pe numele lor asupra terenurilor în litigiu.

Curtea de Apel Timișoara s. II-a, prin deciziunea nr. C. II. 4620/10 1931, constată că contractul de vindere-cumpărare în litigiu este nul și, prin consecință, ordonă radierea intabulării făcută pe numele recurenților și dispune restabilirea stării anterioare în cartea funduară. Pentru a decide astfel, motivează că, potrivit art. 1 din decretul nr. 7 din 1919 al Consiliului Dirigent, ratificat prin art. 1 al legii publicate în Monitorul Oficial cu nr. 172 din 2 Noembrie 1931 și potrivit art. 2 al acestei legi sunt nule și neavenite orice acte prin care guvernul ungar ori organele sale, începând dela 1 Decembrie 1918, a înstreinat și înstreinează bunurile mobile și imobile ale Statului situate în ținuturile unite cu Regatul României prin hotărârea Adunării Naționale dela Alba-Iulia dela 1 Decembrie 1918; că imobilele în litigiu vândute de Statul Maghiar recurentului prin actul de vânzare dela 12 Februarie 1919 fac parte din teritoriul unit la 1 Decembrie 1918 Regatului Român, conform hotărârii Adunării dela Alba-Iulia; că deci, acest act de vânzare este nul și inexistent, conform aceluși decret și acelei legi și deci aprobarea dată ulterior de Ministerul de Domenii nu poate avea nicio influență față de nevalabilitatea acestui act; că nulitatea lui fiind de ordine publică, potrivit art. 3 din decretul menționat, poate fi invocată de oricine, chiar din oficiu; că șefii judecătoriei de ocol sunt obligați a radia tot din oficiu toate actele declarate nule prin art. 2 al legii din 2 Noembrie 1921; că împrejurarea invocată de recurenți în sprijinul pretensei valabilități a actului de vindere-cumpărare în discuțiune.— că parte din teritoriile alipite Vechiului Regat, în baza hotărârii dela Alba-Iulia la 1 Decembrie 1918, n'au fost evacuate de armatele aliate sau streine decât mai târziu, precum se constată în speță din certificatul Prefecturii Județului Caraș-Severin cu nr. 8007 din 1923 nu are nicio influență, asupra soluției litigiului, întru cât tocmai această stare de fapt a fost avută în vedere de Consiliul Dirigent și de legiuitorul din 1921, care, prin dispozițiunile lor, s'au referit la întreg teritoriul care i se cuvenea Statului Român și pe care ulterior l-a și primit în baza hotărârii dela Alba-Iulia și a tratatelor.

În contra deciziei Curții de Apel părții au făcut recurs, invocând șase motive de casare; Înalta Curte s. I-a prin deciziunea nr. 115 din 1935, a respins primele cinci motive, iar în ce privește motivul al șaselea, referitor la neconstituționalitatea decretului nr. 7 din 1919 al Consiliului Dirigent și a legii publicate în Monitorul Oficial nr. 172 din 1921, l-a trimis în judecata Secțiunilor Unite.

Având în vedere motivul de neconstituționalitate astfel formulat:

6. — Neconstituționalitatea decretului nr. 7 din 1919 și legea nr. 4287 publicată în Monitorul Oficial nr. 172 din 3 Noembrie 1921.

În adevăr, după art. 131 din noua Constituție, se declară un număr de articole din legea agrară din 30 Iulie 1921 ca având un caracter constituțional. Printre ele figurează și art. 4 din legea și regulamentul legii agrare din Transilvania și Banat.

Art. 4 din legea și regulamentul legii agrare spune că în teritoriile asupra cărora suveranitatea Statului Român a fost extinsă după data de 1 Decembrie 1918, se vor considera ca valide toate înstreinerile făcute după legile în vigoare până la data instituirii autorității române. Or, în Banat, după cum rezultă din acte oficiale ce sunt la dosar, din certificatul Prefecturii Județului Caraș-Severin, suveranitatea Statului Român a fost extinsă după data de 1 Iunie 1919, așa dar art. 4 din legea și regulamentul legii agrare din Transilvania și Banat având un caracter constituțional, a putut să valideze acest contract de vindere-cumpărare făcut între guvernul maghiar și părții soții L., așa că decretul cu nr. 7 din 19 Februarie 1919 și legea din 2 Noembrie 1921 nu poate să se aplice acestui act, ele fiind neconstituționale.

În consecință, cerem ca Înalta Curte de Casație Secțiuni-Unite să constate, conform art. 103 din Constituție, că legea și decretul de mai sus sunt neconstituționale.

Motivul introdus prin petițiunea înregistrată la nr. 24166 din 1937:

Motivul al 6-lea de casare este:

a) Neconstituționalitate a decretului nr. 7 din 1919 și

b) Legea nr. 4287 publicată în Monitorul Oficial nr. 172 din 2 Noembrie 1931.

Atât decretul nr. 7 din 1919, cât și legea din 1921 sunt anticonstituționale pe baza art. 17 din Constituție promulgat în Monitorul Oficial nr. 82 din 29 Martie 1923.

Acest articol spune: „Proprietatea de orice natură, precum și creanțele asupra Statului sunt garantate“.

Noi prin cumpărarea făcută în 1919 (pe baza contractului din 12 Februarie 1919 și validat din partea Comitetului Agrar și aprobat prin Ministerul Agriculturii și Domeniilor din București), am câștigat proprietatea asupra imobilelor în chestiune, plătind contra-valoarea acestor imobile cu prețul de 38.727 coroane și 44 fileri, care preț astăzi corespunde în lei cu 1.239.264 lei, socotind 1 coroană aur egal cu 32 lei.

Așa dar, această proprietate câștigată nu poate fi confiscată pe baza decretului nr. 7 și a legii din 1921 care sunt pe baza legii de Constituție anticonstituționale, fiindcă declară de fapt și de drept orice cumpărare de nulă.

Art. 131 din Constituție declară un număr de articole din legea de reformă agrară ca constituționale.

Între ele figurează și art. 4 din legea și regulamentul reformei agrare din Transilvania și Banat.

Art. 4 din legea și regulamentul reformei agrare spune:

Că în teritoriile asupra cărora suveranitatea Statului Român a fost extinsă după data de 1 Decembrie 1918, se vor considera ca valide toate înstreinările făcute până la promulgarea legii de față cu aprobarea Comitetului agrar (punctul 3).

Contractul nostru a fost validat și din partea Comitetului Agrar. Așa dar, în conformitate cu art. 131 din Constituție cumpărarea noastră ca atare este constituțională și nu se poate rezilia contractul nostru.

În consecință, cerem ca Inalta Curte de Casație Secțiunile Unite să constate, conform art. 103 din Constituție, că decretul nr. 7 și legea din 1921 de mai sus însemnate sunt neconstituționale și sunt inaplicabile.

Motivul introdus cu petițiunea înregistrată la nr. 31162 din 1938:

La motivul 6 din recursul nostru:

Se pune întrebarea dela care dată s'a întins suveranitatea Statului Român asupra părților alipite, Banatul, Ardeal, etc. din fostul teritoriu al Statului Ungar;

a) Oare dela 1 Decembrie 1918, pe baza hotărârii Adunării naționale din Alba-Iulia;

b) sau dela luna Iulie 1920, data Tratatului de Pace din Trianon.

Dacă extinderea suveranității Statului Român se socotește dela data de 1 Decembrie 1918, în acest caz Statul Maghiar în luna Martie 1919 n'a mai avut drept să vândă imobilele în chestie și în acest caz contractul nostru este un contract *ab initio* neavenit și nici aprobarea de către Comitetul Agrar și Ministerul Agriculturii și Domeniilor nu are niciun efect.

Dacă însă, extinderea suveranității Statului Român asupra teritoriilor în chestie se socotește dela data încheierii Tratatului de Pace dela Trianon (1920), atunci neaparat trebuie constatat că contractul din chestie a fost încheiat de Statul Maghiar cu tot dreptul și în mod absolut valabil și atunci și aprobările ulterior făcute își au produs toate efectele și iată de ce:

Este bine cunoscut că până la încheierea Tratatului de Pace dela Trianon, teritoriul pe care se află imobilele noastre a stat în discuție. Acest teritoriu a fost ocupat în mod provizoriu de către trupele franceze, apoi și de cele sârbești și s'a administrat în tot timpul acesta prin legile și autoritățile fostului stat Maghiar. Acest teritoriu a fost ocupat de trupele românești abia în luna Iulie 1919, (precum o arată și certificatul Prefecturii Județului Caraș-Severin aflător la dosar), iar suveranitatea Statului Român, precum s'a stabilit deja de Inalta Curte de Casație, a fost extins asupra acestui teritoriu dela data Tratatului de Pace dela Trianon, adică în anul 1920.

Așa dar, dacă suveranitatea Statului Român s'a extins asupra Banatului și Ardealului dela această dată, atunci atât Constituția Vechiului Regat din anul 1866, cât și legea modificatoare din 1917 tot dela această dată s'au extins asupra Banatului și Ardealului.

Constituțiile din 1866 și 1917 dispun: „proprietățile de orice natură și creanțele asupra Statului sunt sacre și inviolabile“. Adică legile acestea nu fac nicio deosebire eîntre proprietăți fiind indiferent dacă proprietatea a fost dobândită dela Stat asupra unui bun al Statului, sau dela un particular.

Prin urmare, decretul-lege nr. 7 din 1919, precum și legea Cudalbu din 1921 sunt în contradicție cu Constituțiile de mai sus și ca atare nu pot fi aplicabile, fiind anticonstituționale.

Iar dat fiind că procesul de față este pornit pe baza legii Cudalbu, acțiunea trebuie respinsă ca atare deoarece își are singura bază pe o lege anticonstituțională.

II. — Presupunând că nici decretul-lege nr. 7 din 1919 și nici legea Cudalbu din 1921 n'ar fi anticonstituțională și că n'ar contrazice Constituțiile din anul 1866 și 1917, — și în această ipoteză părerea noastră este că:

Pe baza Constituției din anul 1923, acțiunea de față introdusă în anul 1931 nu este admisibilă și anume pentru următoarele considerațiuni:

Art. 131 din Constituția dela 1923 dispune că: sunt și rămân cu caracter constituțional dispozițiunile din legile agrare privitoare la pământurile cultivabile, etc., etc. Cele cuprinse și în punctul c) și sub punctul 4 din legea pentru reforma agrară din Transilvania, Banat, etc.

Ce spune art. 4 și punctul 3 din legea pentru reforma agrară: „... rămân valabile vânzările făcute până la promulgarea legii de față (Monitorul Oficial din 30 Iulie 1921), cu aprobarea Comitetului Agrar etc. ... Aceste vânzări vor fi obligatoriu revizuite de Comitetul Agrar...“

Articolele acestea din lege nu fac nicio deosebire în privința faptului că cine a fost vânzătorul. Noi am cumpărat imobilele noastre în anul 1919 (data contractului este 12 Februarie 1919). Acest contract a fost revizuit și validat prin hotărârea Comitetului Agrar în anul 1924, deci vânzarea-cumpărarea este valabilă.

Observăm că legiuitorul prin dispozițiunile acestea, mai susdiscutate, voia a dispune că o proprietate astfel dobândită să fie numai revizuită în mod obligatoriu din partea Comitetului Agrar și anume prin dispozițiunile acestea se intenționa a se menține dreptul autorităților competente ca în cazul când cineva a dobândit vreo proprietate rurală (moșie) etc., care trece peste limita stabilită de reforma agrară, să poată fi expropriate.

Dar este și rațională interpretarea aceasta a dispozițiunilor acestea, ceea ce se va vedea în mod clar și luminat dacă luăm un exemplu: să punem cazul că astăzi în Jugoslavia Statul vinde un imobil al lui la un particular, conform legilor în vigoare. Să mai punem cazul că prin o rectificare de frontiere, imobilul vândut cade pe un teritoriu care, prin rectificarea frontierei ajunge sub suveranitatea Statului Român. Oare Statul Român poate să considere proprietatea dobândită astfel de nulă în conformitate cu Constituția? Oare se poate ca contractul încheiat între Statul Jugoslav și un particular să fie considerat că este *ab initio* nul și neavenit? Suntem de părere că nu.

Însă Statul Român va avea dreptul ca din punctul de vedere de expropriere să revizuiască acest contract, dar nimic mai mult.

Asfel fiind și noi am cumpărat imobilele noastre în 1919, iar teritoriul a ajuns sub suveranitatea Statului Român în 1920, deci proprietatea asupra acestui imobil am dobândit-o în mod valabil, având în vedere mai departe că acțiunea este contrară Con-

stituției din 1923; pentru toate aceste motive ea trebuie respinsă.

Având în vedere că prin acest motiv se pretinde că decretul și legea sus arătate sunt contrare dispozițiilor art. 4 din legea și regulamentul legii agrare pentru Transilvania și Banat, dispozițiuni declarate prin art. 131 din Constituția din 1923 de ordin constituțional și după care în teritoriile asupra cărora suveranitatea Statului Român a fost extinsă după data de 1 Decembrie 1918, se consideră că valide toate înstreinările făcute în conformitate cu legile în vigoare la data instituirii autorității române; că suveranitatea Statului Român fiind extinsă numai dela data Tratatului dela Trianon din 1920 asupra teritoriilor alipite, dispozițiunile sus arătate ale decretului Consiliului Dirigent, precum și ale legii de ratificare din 1921, prin care se consideră nevalabile asemenea vânzări efectuate la o dată anterioară aceluia tratat ar contraveni și art. 19 din Constituția dela 1866, modificat prin Constituția din Iunie 1917, cum și art. 17 din Constituția din 1923, texte după cari proprietatea de orice natură este garantată; că, în fine, dispozițiunile decretului și legii citate ar fi neconstituționale și prin faptul că ar fi contrare și prevederilor art. 4 punctul 3 din legea agrară pentru Ardeal, Banat, Crișana și Maramureș, după care rămân valabile vânzările făcute până la promulgarea acestei legi cu aprobarea Comitetului Agrar, Consiliul Dirigent, Consiliul Superior pentru reforma agrară, vânzări care vor fi revizuite în mod obligatoriu de Comitetul Agrar, care în cazuri bine motivate, le validează;

Având în vedere că prin art. 1 al decretului nr. 7 din 6/19 Februarie 1918 dat de Consiliul Dirigent, se declară nul și neavenit orice act prin care guvernul maghiar din Budapesta ori organele sale, începând dela 1 Decembrie stil nou 1918 a înstreinat sau înstreinează ori dispune sau a dispus în orice mod asupra bunurilor mobile sau imobile ale Statului, situația în ținuturile unite cu Regatul Român prin hotărârea Adunării Naționale din Alba-Iulia dela 1 Decembrie stil nou 1918;

Că, prin art. 2 al acestui decret se prevede că cei ce revendică vreun titlu de drept asupra unui mobil sau imobil al Statului, pe baza unui act al guvernului maghiar ori al organelor sale, contractat între 18 Octombrie stil nou și 30 Noembrie stil nou 1918, sunt dator să anunțe acel titlu Consiliului Dirigent, prezentând documente și alte dovezi;

Că, prin art. 3 se arată că dela data publicării acestui decret niciun document, dat de guvernul maghiar ori de organele sale, nu va putea servi de bază pentru înstreinarea în cartea funduară, dacă nu este prevăzut cu clauzele confirmatorii din partea Consiliului Dirigent;

Având în vedere că prin art. 1 al legii publicate în Monitorul Oficial nr. 172 dela 2 Noembrie 1911 se ratifică dispozițiunile luate de Consiliul Dirigent prin decretul citat cu modificările aduse prin această lege, iar prin art. 2 se prevede că sunt și rămân nule de drept și de fapt actele referitoare la bunurile de orice natură din ținuturile alipite Regatului Român prin hotărârea Adunării dela Alba-Iulia, prevăzute în alin. 1 al acestui articol și anume actele de orice natură încheiate după 1 Decembrie 1918, fie de guvernul ungar, fie de organele sale, fie de orice altă

persoană sau de orice organ altul decât guvernul român prin ministerul respectiv;

Că, prin art. 3 legiitorul arată că nulitatea prevăzută de art. 2 este de ordine publică și poate fi invocată de oricine chiar din oficiu, fie pe cale principala, fie pe cale incidentală sau de apărare înaintea oricărei instanțe;

Având în vedere că între Ungaria și România pacea s'a încheiat prin Tratatul dela Trianon din 4 Iunie 1920, prin care s'a recunoscut Statului Român dreptul de suveranitate asupra teritoriilor deslăpitate de Statul Ungar;

Având în vedere că în Adunarea dela Alba-Iulia dela 1 Decembrie 1918 Poporul Român din Ungaria, în baza principiului auto-determinării, a hotărât unirea sa cu Statul Român și alipirea teritoriilor românești de peste Carpați;

Că, în virtutea acestei hotărâri, Statul Român era îndreptătit să organizeze noile teritorii și să ia diverse măsuri pentru apărarea intereselor sale;

Având în vedere că, afară de aceasta, în acel timp între Ungaria și România era stare de războiu, că, este necontestat că o parte din ținuturile liberate era ocupată de armată de armatele române, iar alte părți de gărzile naționale românești, care erau acum organe ale Poporului și Statului Român; că, dacă în unele părți se aflau armatele aliaților României, acestea reprezentau și interesele Statului Român; că, ținuturile românești erau, deci, ocupate de Statul Român, fie direct, fie prin aliații lui, așa că acolo exista o ocupațiune de războiu;

Având în vedere că, potrivit art. 43 din regulamentul privitor la legile și la obiceiurile războiului pe uscat, în timpul unei ocupațiuni, autoritatea puterii legale trecând de fapt în mâinile ocupatului, acesta trebuie să respecte legile în vigoare în țara ocupată, afară de împiedicare absolută.

Considerând că, între cazurile de împiedicare absolută se cuprinde și situația care ar primejdi siguranța ocupatului, sau care l-ar împiedica să realizeze scopul urmărit prin războiu;

Că, de sigur, aci trebuie să fie cuprins cazul când Statul ocupat ar înstreina bunurile sale, sau ale unor instituții, bunuri cari ar deveni ale ocupatului, dacă ar fi victorios, sau cazul când prin alte acte ar aduce în teritoriile amenințate să fie pierdute populații care n'ar corespunde scopului ocupatului de a-și așeza acolo pe naționalii săi;

Considerând că, în temeiul art. 43 din citatul regulament și al normelor practicate în Dreptul Internațional, Statul Român era îndreptătit, ca prin decretul nr. 7 din 6/19 Februarie 1918 al Consiliului Dirigent, ratificat prin legea din 2 Noembrie 1921, să declare nule înstreinările și orice acte de dispoziție asupra bunurilor Statului Maghiar situate în ținuturile alipite prin hotărârea dela Alba-Iulia;

Considerând că aceste înstreinări făcute de Statul Maghiar fiind nule de drept, acei care se pretind cumpărători n'au putut dobândi bunurile respective, fiindcă autorul lor nu mai avea dreptul de a dispune, așa că asemenea bunuri n'au putut intra în patrimoniul lor;

Că, în aceste condițiuni, chiar dacă se cercetează chestiunea din punct de vedere al Constituției Statului Român, decretul și legea de ratificare nu sunt neconstituționale, întru cât prin Constituție se ga-

antează proprietatea sau în genere drepturile patrimoniale real dobândite, ceea ce nu pot invoca reurenții;

Având în vedere că, potrivit art. 4 punctul 3 din legea agrară pentru Ardeal, text declarat, în întregime constituțional prin art. 131 din Constituția din 1923, rămân valabile vânzările făcute până la promulgarea acestei legi cu aprobarea Comitetului Agrar, Consiliului Dirigent, Consiliului Superior pentru reforma agrară, vânzări care vor fi obligatoriu revizuite de Comitetul Agrar care în cazuri bine motivate le validează;

Că, potrivit art. 4 alin. d) din regulamentul acestei legi, în teritoriile asupra cărora suveranitatea Statului Român a fost extinsă după 1 Decembrie 1918, stil nou, se consideră ca valide toate înstreinările făcute după legile în vigoare până la data instituirii autorităților române;

Considerând că aceste dispoziții — chiar dacă ar aplica în speță — cer ca vânzările să fi fost aprobate de Comitetul Agrar, de Consiliul Dirigent, de Consiliul Superior pentru reforma agrară, ceea ce nu a dovedit;

Că, independent de aceasta, textele de mai sus — dictate în vederea exproprierii — n'au putut avea de scop decât validarea adevăratelor vânzări, iar nu pe acele făcute de Statul Ungar, sau de organele lui, care n'avea drept să vândă; că acesta rezultă și din faptul că legea agrară din 30 Iulie 1921, care nu era prevăzută atunci cu caracter constituțional, a fost urmată la 2 Noembrie 1921 de legea prin care s'a ratificat decretul nr. 7 al Consiliului Dirigent din 6/19 Februarie 1919 și s'a afirmat din nou nulitatea înstreinărilor făcute de Statul Ungar; că este inadmisibil ca la 30 Iulie legiuitorul să fi declarat asemenea vânzări valabile, iar la 2 Noembrie să le fi declarat nule, fără vreo excepție

Că, deci, argumentele deduse de recurenți din legea agrară din 30 Iulie 1921 și regulamentul ei, nu pot duce la concluzia că ar fi neconstituțional decretul Consiliului Dirigent și legea de ratificare;

Considerând că, de altminteri, prin art. 232 pct. 11 din Tratatul dela Trianon au fost declarate nule și neavenite măsurile care ar fi fost luate de autoritățile de drept și de fapt pe teritoriul fostului Regat al Ungariei dela 3 Noembrie 1918 și până la punerea în vigoare a aceluși tratat și care ar prejudicia bunurilor, drepturilor și intereselor puterilor aliate și asociate sau ale supușilor lor; că, totodată, din art. 191 al aceluși tratat rezultă că Statul Român a dobândit toate bunurile și proprietățile ce au aparținut guvernului ungar și sunt situate pe teritoriile fostei monarhii austro-ungare și care au fost transferate României;

Considerând că în aceste condițiuni înstreinările făcute de Statul Maghiar cu privire la bunurile aflate pe teritoriile unite Vechiului Regat prin hotărîrea Adunării Naționale din Alba-Iulia dela 1 Decembrie stil nou 1918 și atribuite Statului Român prin Tratatul dela Trianon din 1920, sunt acte prin cari erau amenințate grav interesele și drepturile Statului Român, în patrimoniul căruia urmau să intre asemenea bunuri;

Că, declararea de nule a unor astfel de însărcinări ar constitui o măsură de apărare, luată în conformitate și cu normele Dreptului Internațional;

Considerând că prin dispozițiunile art. 17 din Constituția dela 1923, ca și prin art. 19 din Constituția dela 1938, după care proprietatea de orice natură este garantată, nu s'a înțeles ca sub cuvânt de garantare a acestui drept, să fie ocrotite actele făcute de inamic sub forma unor înstreinări — de natura celor sus arătate — în contra intereselor și drepturilor Statului Român;

Că, așa fiind, legiuitorul ordinar a fost în drept să declare prin decretul nr. 7 din 1919 al Consiliului Dirigent și prin legea din 1921 de ratificarea acestui decret, de nule și neavenite orice acte intervenite chiar înainte de recunoașterea prin Tratatul dela Trianon a drepturilor Statului Român asupra acelor teritorii, acte prin cari guvernul maghiar sau organele sale a înstreinat după data de 1 Decembrie 1918 stil nou, bunuri mobile sau imobile ale Statului, situate pe acele teritorii alipite Regatului Român la acea dată;

Că, deci, motivul de neconstituționalitate fiind neîntemeiat recursul se respinge.

Pentru aceste motive, Curtea respinge recursul, etc.

Jurisprudențe penale

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE s. II

Audiența dela 17 Mai 1938.

Președenția d-lui D. Chihodariu, consilier.

Decizia penală nr. 2398.

Inculpat. Trimis în judecată prin ordonanța judeului instructor pentru un delict și condamnat de prima instanță. Condamnat de instanța de apel și pentru alt delict fără a pune în discuția părților existența noului delict. Lipsă de apărare. Hotărîre nulă.

Asupra recursurilor introduse de H. A., împotriva deciziei penale nr. 912 din 1937 a Curții de Apel Chișinău s. II-a:

III. — Violarea art. 294 și 474 pct. II nr. 3 și 7 din procedura penală. Exces de putere. Violarea dreptului de apărare.

Având în vedere că prin deciziunea cu nr. 912 din 27 Noembrie 1937, Curtea de Apel Chișinău s. II-a statuând asupra apelului făcut de H. A. împotriva sentinței cu nr. 492 din 1937 a Tribunalului Lăpușna s. I-a, prin care fusese condamnat la 1 an închisoare corecțională în baza art. 144 din vechiul cod penal, a găsit acest apel fundat numai în parte și prin consecință a redus pedeapsa aplicată numitului inculpat la o lună închisoare corecțională, făcând în cauză aplicațiunea atât a art. 144 c. pen. cât și art. 332 și 333 c. pen. combinat cu art. 40 și 60 c. pen.;

Având în vedere că prin motivul de casare de mai sus, recurentul susține că instanța de apel pe lângă aplicațiunea art. 144 c. pen., delict pentru care fusese trimis în judecată prin ordonanța judeului instructor și fusese condamnat și de prima instanță, a n.a. făcut în cauză aplicațiunea și a art. 332 și 333 c. pen. fără a pune în discuția părților existența acestui nou delict și a putea astfel a-și face apărările sale, violându-se în acest mod dispozițiunile art. 294 pr. pen.;

Având în vedere că în adevăr, din deciziunea

supusă recursului rezultă că recurentul a fost trimis în judecată pentru delictul prevăzut de art. 144 c. pen. și pentru care a fost condamnat și de prima instanță; că, instanța de apel, după ce analizează faptele imputate inculpatului, conchide că acesta, pe lângă delictul de luare de mită prevăzut și pedepsit de art. 144 c. pen., se mai face vinovat și de delictul de înșelăciune prevăzut și pedepsit de art. 332 și 333 c. pen. a căror aplicățiune o face în cauză, combinând acest text și cu art. 40 și 60 c. pen. fără a pune în discuțiunea părților chestiunea privitoare la existența noului delict.;

Considerând că art. 294. pr. pen. — text aflat sub capitolul II ce se ocupă, pe lângă compunerea instanțelor, și cu limita investiției lor, — după ce arată că instanțele de judecată se constituiesc cu numărul de judecători prevăzut de legea de organizare judecătorească și de legi speciale, sub pedeapsă de nulitate, mai departe pune principiul că judecata trebuie să se mărginească la persoanele și faptele prevăzute în actul de sesizare, afară de cazul când Ministerul public își întinde rechizitorul și asupra altor persoane sau altor fapte noi în strânsă legătură cu cele ce se judecă;

Că art. 474 partea II prevăzând nulitățile de fond când hotărârile sunt supuse casării la partea I dispune că e nulitate când hotărârea a pronunțat o condamnățiune pentru alte fapte decât cele pentru care condamnatul a fost trimis în judecată;

Considerând că față cu dispozițiunile de mai sus, dat fiind și principiul că nimeni nu poate fi judecat și condamnat, fără a fi pus în situația de a-și face apărările sale, instanța de fond nu poate condamna pe inculpatul recurent pentru un fapt cu care nu fusese sesizată, fără a-i pune în vedere să-și facă apărarea pentru faptul găsit în sarcina lui;

Că în asemenea condițiuni, motivul de casare fiind întemeiat, recursul urmează a se admite și a se casa hotărârea dată în cauză, afacerea urmând a fi trimisă aceleiași instanțe spre a proceda la o nouă judecare;

Pentru aceste motive, Curtea admite recursul, etc.

Jurisprudențe la alte legi

INALTA CURTE DE CASAȚIE, S. U.

No. 115—938.

Preș. Dr. Andrei Rădulescu, prim. preș.

Taxe succesoriale.

Imobile vândute de de cujus eventualilor moștenitori. Vânzare, fie directă, fie prin persoane inter-puse. Supunere din nou la taxe cu ocaziunea deschiderii succesiunii numai dacă vânzarea este posteroară legii timbrului din 1927. Art. 17 din 5 și 111 din legea timbrului.

Prin adresa nr. 1225 din 6 Aprilie 1938, d. Procuror Genral al Inaltei Curți de Casație a cerut, în conformitate cu dispozițiunile art. 22 din legea contribuțiilor directe din 1935, să se stabilească o unitate de interpretare asupra art. 17 alin. 5 din legea timbrului, din 1927, deoarece acest text a fost interpretat diferit de Tribunalul Neamț secția I-a prin

sentința nr. 334 din 1934 și de Curtea de Apel Constanța prin decizia fiscală nr. 7 din 1930.

În fapt se constată din sentința tribunalului de moștenitorii defunctei M. G. P. au fost impuși la o taxă de succesiune în sumă de lei. 31.049 asupra averii mobile și asupra unei case situată în Piatra Neamț. Comisiunea de Apel a Administrației Financiare Piatra-Neamț, prin deciziunea nr. 9 din 1934 a admis în parte apelul moștenitorilor, a redus suma impozabilă la 105.527 lei, în care se cuprinde și valoarea casei menționate, însă a respins pretențiunea moștenitorilor de a fi scos întreg acest imobil din evaluarea succesiunii, deoarece el nu cade în prevederile art. 17, § 5 din legea timbrului din 1927.

Recursul făcut de moștenitori în contra aceste deciziuni a fost respins de Tribunalul Neamț S. I. prin sentința nr. 334 din 14 Octomvrie 1934 și pentru a decide astfel tribunalul motivează, că potrivit art. 17, § 5 din legea timbrului din 1927, imobilele vândute de defunct, fie direct, fie prin persoane inter-puse, moștenitorilor eventuali, se consideră din punct de vedere fiscal ca fiind încă în masa succesorală și taxabile ca atare; deși vânzarea imobilului s'a făcut în 1921, iar succesiunea s'a deschis în 1931 totuși, potrivit deciziei Comisiei Centrale a Timbrului din 20 Martie 1934, art. 17 § 5 din legea timbrului din 1927 este aplicabil tuturor vânzărilor efectuate după 1 Mai 1920, dată la care s'a introdus impozitul progresiv pe succesiuni, iar dispoziția luată prin această deciziune a Comisiei Timbrului este obligatorie pentru instanțele judecătorești, conform art. 110 din legea timbrului din 1 Ianuarie 1932.

Curtea de Apel Constanța, judecând o speță similară prin decizia fiscală nr. 7 din 1930, a admis recursul făcut de moștenitorii defunctului At. Tr. în contra deciziei nr. 1952 din 1929 a Comisiunii de Apel a Administrației Financiare Constanța, a casat această decizie și, în fond, admitând apelul făcut de moștenitori în contra deciziei nr. 23 din 1929 a comisiei speciale de impunere, a stabilit la 790.000 lei valoarea jumătății din imobilul succesoral, scoțând din masa succesorală cealaltă jumătate a imobilului, proprietatea d-nei Tr.

Pentru a decide astfel, Curtea de Apel Constanța motivează că, într'adevăr, art. 17 § 5 din legea timbrului din 1 Mai 1927 conține dispozițiunea că imobilul vândut unui eventual moștenitor are a se considera ca făcând parte din succesiune, însă această dispozițiune, potrivit art. 111 din aceeași lege, nu are putere retroactivă, ci prevede numai actele ce vor lua naștere din ziua aplicării legii; în speță, actul de vânzarea jumătății din imobilul defunctului At. Tr. fiind făcut la 4 Ianuarie 1927 este anetrior legii timbrului din 1 Mai 1927 și deci nu i se aplică dispozițiile art. 17 § 5 din acea lege.

Față de contrarietatea care există între sentința nr. 334 din 1934 a Tribunalului Neamț S. I-a și decizia fiscală nr. 7 din 1930 a Curții de Apel Constanța și în urma cererii dlui Procuror General, această Inaltă Curte urmează, conform art. 82 din legea contribuțiilor directe din 1935, să hotărască justa interpretare a art. 17 § 5 din citata lege.

Art. 17 § 5 din legea timbrului din 1927 prevede, în adevăr, că imobilele vândute de defunct, fie di-

ect, fie prin persoane interpuse moștenitorilor eventuali, se consideră din punct de vedere fiscal ca fiind încă în masa succesorală și taxabile ca atari.

Însă, potrivit art. 111 din legea timbrului, dispozițiunile ei nu au putere retroactivă, taxele și impozitele pe care le prevede neputându-se percepe decât dela actele ce vor lua naștere din ziua aplicării legii.

Intru cât este constant că în speța dedusă în judecata Tribunalului Neamț, cât și în aceea dedusă înaintea Curții de Apel Constanța, actele de vânzare asupra cărora s'au aplicat de fisc taxele succesoriale pe temeiul art. 17 § 5 mai sus citat, sunt anterioare aplicării legii timbrului din 29 Aprilie 1927, impunerea lor la taxele succesoriale cu ocazia deschiderii succesiunii vânzătorilor nu se putea face fără a se viola dispozițiunile art. 111 din citata lege.

Așa fiind, urmează a se decide că interpretarea dată de Curtea de Apel Constanța dispozițiunilor art. 17 § 5 și 111 din legea timbrului din 1927 este cea justă și legală.

În ce privește interpretarea dată de Comisiunea Centrală a Timbrului și pe care tribunalul s'a înțemeiat în soluțiunea sa, ea nu poate fi obligatorie în sensul art. 110 din legea timbrului decât față de organele și instanțele de judecată fiscale, iar nu față de organele puterii judecătorești chemate a judeca ca instanțe de recurs.

INALTA CURTE DE CASATIE ȘI JUSTIȚIE

S. III.

Audiența dela 16 Mai 1939.

Președinția dlui C. Crăciunescu, consilier.

Decizia nr. 1287 din 1939.

Legea conversiunii. Cheltueli de judecată. Părți care au câștigat în parte. Compensare. Art. 426 pr. civ. ard. Girant. Debitori cu situațiuni juridice distincte. Debitori agricoli și debitori urbani. Se aplică normele dreptului cambial. Răspundere pentru debitorul cel mai puțin favorizat de lege. Art. 49 din legea conversiunii datorilor agricole și urbane din 7 Aprilie 1934.

Curtea,

Asupra recursului introdus de Banca Națională a României, în contra deciziei nr. 711 din 1937 a Curții de Apel Cluj s. V-a, dată în proces cu W. I. și a.:

Având în vedere că din deciziunea supusă recursului se constată că, la cererea Băncii Națională a României, Tribunalul Hunedoara, pe baza a patru cambii în valoare de 200.000 lei, cu scadența la 10 Iunie 1933, a emis mandatul de plată cambial nr. 475 din 1936, prin care ordonă părților, văduva lui W. I., W. I., W. S., măritată H., W. M., măritată P., W. A. și Banca Economică din Deva ca în termen de 3 zile să plătească reclamantei suma de 200.000 lei capital cu interese legale și cheltueli de judecată;

Ca același tribunal, prin sentința nr. 480 din 1938, a admis excepțiunile cambiale introduse de părțile văduva lui W. I., compensând cheltuelile de judecată și a respins excepțiunile făcute de toți ceilalți

pârți, obligându-i să plătească băncii reclamante 2400 lei cheltueli de judecată.

Ca în urma apelului introdus de toți pârții prin care cer să li se permită achitarea datoriei cambiale, cu avantajile prevăzute de legea pentru lichidarea datorilor, Curtea de apel admite apelul văduvei lui W. I.;

Că, reformând sentința tribunalului, în partea prin care s'au compensat cheltuelile de judecată, admite și apelul pârțului Dr. W. A., reformând sentința atacată, în partea în care s'au respins excepțiunile acestuia, pe care le admite, constatând că beneficiază de dispozițiunile articolului 49 alin. I din legea pentru lichidarea datorilor agricole și urbane și obligă pe reclamanta Banca Națională să plătească pârțului, văduva lui W. I. și Dr. A. W., 2400 lei cheltueli de judecată în prima instanță și 2500 lei cheltueli de judecată în apel;

Că, în ce privește apelul celorlalți pârți: M. P., W. Sola și W. I., îl respinge ca nefondat menținând sentința tribunalului în partea privitoare la acești apelanți;

Având în vedere că, pentru a soluționa astfel, Curtea de apel motivează, în privința apelului văduvei lui W. I., că toate excepțiunile înaintate de această apelantă au fost admise și deci, potrivit art. 245 pr. civ. ard., tribunalul trebuia să oblige pe reclamanta Banca Națională la plata cheltuelilor de judecată;

Că; privitor la pârțul Dr. W. A., Curtea constată că acesta are calitate de girant al cambiiilor și cum debitoarea văduva lui W. I. întrunește condițiunile prevăzute de legea pentru lichidarea datorilor ca debitoare agricolă urmează că, potrivit art. 49 alin. I din lege, girantul Dr. A. W. beneficiază de toate avantajile debitorului principal, rămânând obligat numai în această limită;

Că, privitor la apelantele W. S., W. I. și W. M., în baza art. 78 din legea pentru lichidarea datorilor agricole și urbane și art. 92 și 93 din legea cambială XXVII din 1876, respinge ca inadmisibilă proba cu martori cerute pentru dovedirea că nu au calitatea de emitente, iar în fond, constatând că apelantele nu întrunesc condițiunile prevăzute de art. 1 din legea pentru lichidarea datorilor, respinge ca nefondat apelul;

Având în vedere că în contra acestei deciziuni reclamanta Banca Națională a României a înaintat prezentul recurs;

Având în vedere că prin I-ul motiv de casare recurenta se plânge în esență de violarea art. 426 și rea aplicațiune a art. 425 pr. civ., deoarece tribunalul, admitând excepțiunile pârței văduva lui W. I. numai în parte, bine tribunalul a compensat cheltuelile de judecată și greșit Curtea de apel, reformând sentința primei instanțe, a obligat pe recurentă la plata cheltuelilor de judecată;

Considerând că, potrivit art. 426 pr. civ., dacă fiecare dintre părți, în parte a câștigat, în parte a pierdut, cheltuelile de proces vor fi compensate;

Având în vedere că, în speța se constată că tribunalul a admis excepțiunile pârței, în partea în care aceasta a invocat beneficiul său la dispozițiunile legii pentru lichidarea datorilor dar a menținut în

vigoare mandatul de plată emis la cererea reclamantei, respingând astfel cererea referitoare la scoaterea din vigoare a acestui mandat;

Că astfel, pretențiunea reclamantei a fost redusă conform prevederilor legii pentru lichidarea datoriilor, dar nu respinsă și deci reclamanta bancă, câștigând în parte, greșit Curtea de Apel a obligat-o la plata cheltuelilor de judecată;

Că deci, recursul este întemeiat în această parte și a trebuit admis, deciziunea Curții de apel casată, iar, în fond, să respingă apelul părții văduva lui W. I.;

Având în vedere că prin al II-lea motiv de casare recurenta se plânge în esență de violarea art. 49 din legea pentru lichidarea datoriilor agricole și urbane, deoarece Curtea de Apel a stabilit apelantului A. W. beneficiul legii pentru lichidarea datoriilor, ca debitor agricol, deși, ca girant a patru debitori principali, din care trei beneficiind de conversiunea urbană și numai unul de conversiunea agricolă, urma ca situațiunea girantului să se stabilească în raport cu toți debitorii și nu numai cu debitorul agricol, cum greșit a soluționat Curtea de Apel;

Considerând că legea pentru lichidarea datoriilor agricole și urbane, în art. 49. reglementează între altele situațiunea giranților, garanților și a oricăror obligați accesorii ai creanțelor supuse acestei legi, în sensul că aceștia beneficiază de toate avantajile prevăzute de lege pentru debitorul principal;

Că această dispozițiune, presupune existența unuia sau mai multor debitori principali cari au aceeași situațiune juridică în raport cu legea pentru lichidarea datoriilor, fără însă să se precizie care va fi situațiunea girantului în cazul când debitorii au situațiuni juridice deosebite;

Că, în lipsă de text în legea specială a lichidării datoriilor, urmează a se aplica normele generale ale dreptului cambial, în măsura în care sunt compatibile cu principiile legii de conversiune;

Considerând că este constant în drept că obligațiunile cambiale sunt de sine stătătoare, în sensul că fiecare subscriitor al cambiei, contractează prin faptul semnăturii obligațiunea sa proprie și distinctă;

Că, următor acestui principiu, prin gir se creia o obligațiune cambială oriignară în persoana girantului; se vor creia deci atâtea obligațiuni principale câte convențiuni sunt, adică atâtea câți giranți și plus subscriitorul titlului, transmitându-se o obligațiune derivativă, aceea a subscriitorului și creindu-se în persoana girantului o obligațiune cambială principală față de posesorul ei;

Că prin urmare, obligațiunea girantului fiind autonomă, conținutul ei este distinct de acela al obligațiunei anterioare, chiar dacă acest conținut a fost ulterior modificat față de unul din subscriitorii anteriori;

Că deci girantul, având față de posesorul cambiei o obligațiune independentă de a celorlalți debitori, în cazul când sunt mai mulți, ea este neinfluențată de avantajile de cari beneficiază ceilalți că semnătura sa îl obligă pentru întreaga sumă sa în orice caz, pentru cea mai grea situațiune derivată din cambie;

Ca, în consecință, dacă prin aplicarea art. 4 giranții sunt obligați în limitele răspunderii debitorului principal, în cazul unor mai mulți debitori și situațiuni juridice distincte, girantul răspunde pentru situațiunea debitorului celui mai puțin favorizat de lege;

Având în vedere că în speță este constatat că intimatul A. W. este girant, iar debitorii principali au o situațiune juridică distinctă, privitor la obligațiunea de plată, în sensul că unul dintre debitori beneficiază de conversiunea rurală, iar ceilalți trei sunt conversioniști urbani;

Că, potrivit principiilor enunțate, obligațiunea girantului A. W., fiind autonomă și independentă răspunderea lui se întinde asupra celei mai grele situațiuni, aceea ce o au debitorii conversioniști urbani și deci, greșit Curtea de Apel a stabilit dreptul la beneficiul legii ca conversionișt rural, iar recursul apare astfel ca întemeiat și a trebuit admis în această parte și casând deciziunea atacată să trimită cauza pentru o nouă judecare;

Pentru aceste motive, Curtea admite recursul introdus de Banca Națională a României, casează, etc

Rugăm pe Dnii abonați să binevoiască a achita costul abonamentului și să nu uite greutatea cu care se tipărește astăzi o asemenea revistă.

DIRECȚIUNEA